

ΕΠΙΣΤΑΣΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προσληρωτέα
ἘΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἑλλάδι. Δρ. 10
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΣ
Ἐν ἰδῆ Μοῦσῃ, ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 25.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Μετὰ τὴν ἐπάνοδον τῶν δολίως συλληφθέντων αἰχμαλώτων, ὧν αἱ πληροφορίες εἶνε ἀναγκαιόταται, καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπισήμων τῶν διαφόρων σωματάρχων ἐκθέσεων, ἡ «Ἐβδομάς» θέλει δημοσιεύσῃ ἀκριβῆ περιγραφὴν τῶν καθ' ἅπασαν τὴν μεθόριον γραμμὴν μαχῶν καὶ ἀψιμαχιῶν, καθ' ἃς ἐθριαμβεύσαν τὰ Ἑλληνικά ὄπλα.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ἔργα καὶ ἡμέραι.
- Τὸ ἐν τῇ Μητροπόλει Μνημόσυνον.
- Σύντομος ἀφήγησις [Περὶ τῆς ἐν τῇ σουλτανικῇ αὐλῇ καὶ τῇ Γ' φηλῇ Πύλῃ ἐθιμοταξίας].
- Ἀνεκδοτος ἐκθεσις τοῦ Γεωργίου Αἰνιάνου περὶ τῶν κατὰ ζηρὰν ὄριων τῆς Ἑλλάδος.
- Ἡ οἰκία τοῦ Φωσκόλου.
- Βιβλιοκρισίαι.
- Ἱστορικὰ ἔγγραφα (Ἀθηναϊκὴ ἀπανταχοῦσα).
- Ποίημα (Ἐπὶ τῷ θανάτῳ Ἀννης Θ. Ν. Φιλαδέλφειας).
- Φιλολογικὰ.
- Ἀρχαιολογικὰ.
- Καλλιτεχνικὰ.
- Βιβλιογραφία.
- Ἀνεκδοτα, Μῦθοι, Παροιμίαι, συλλεγέντες ὑπὸ Φωτίου Χρυσανθοπούλου (Φωτάκου).
- Ἀπαντήσεις ἀνευ ἐρωτήσεων (Ἀμοιβαίαι τῶν λαῶν φιλοφρονήσεις).
- Πνευματικαὶ ἀσκήσεις. — Δύσεις.
- ἘΝ ΕΠΙΦΥΛΑΙΑΙ. Δόξα καὶ Ἔργος Μυθιστόρημα

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Τὰ ἀπρόοπτα νομοσχέδια. Ἐνῶ, παρά τινων μὲν ἐναγωνίως, παρ' ἄλλων δὲ περιέργως, ἀνεμένετο νὰ ἀναρρηθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν τὸ παρὸν ὑπουργεῖον, ὅπερ κατ' ἐξοχὴν δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὑπουργεῖον τῶν ἄρσεων, διότι πάντοτε εἶναι προωρισμένον κ' εἰ νὰ ἀρῇ, εἴτε τὴν ἀναγκαστικὴν κύκλοφορίαν, εἴτε τὸν εἰρηνικὸν ἀποκλεισμόν, εἴτε ἐπὶ τέλους οἰαδήποτε ἄλλα ἢ ἄλλων βάρη—λέγοντες δὲ ὑπουργεῖον τῶν ἄρσεων, δὲν ὑπονοοῦμεν ὅτι τὸ ἄλλο ἡτο-τῶν θέσεων διότι τὸ προσὸν τοῦτο πᾶν ὑπουργεῖον ἔχει ἐν Ἑλλάδι—ἐνῶ λοιπὸν ἀνεμένετο τὸ παρὸν ὑπουργεῖον, ὅπως, ἀνοψάσαν πως τὸ πεπταχὸς τοῦ τόπου μεγαλοῦν τὸ ἐπαναθέσει ἐπὶ τῶν τροχιῶν του, ὧν ἐξέβη, δι' ἀποστρατεύσεως, εἰρηνεύσεως, ἀσπείως καὶ προσεβαπυρόδου... ἀφῆς εἰσήχθησαν πρὸς ἐπιψήφισιν εἰς τὴν Βουλὴν δύο νομοσχέδια προωρισμένα νὰ διαμετρίωσιν ἱστορικῶς α' τὸ περὶ περιορισμοῦ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Βουλευτῶν εἰς

150 καὶ β' τὸ περὶ εὐρύσεως τῆς ἐπαρχιακῆς περιφέρειας εἰς νομαρχιακὴν.

Τὰ νομοσχέδια ταῦτα εἶνε προωρισμένα νὰ διεγείρωσιν ἐν τῇ Βουλῇ μέγαν σάλλον, διότι πολλοὶ λόγοι ὑπάρχουσι καὶ ὑπὲρ καὶ κατ' αὐτῶν, ἀπορρέοντες ἔκ τε τῆς πείρας καὶ τῆς ἐπιστήμης. Ἐκ τῶν ἐντὸς τῆς Βουλῆς συζητήσεων θά μορφώσῃ τὴν γνώμην τῆς καὶ ἡ ἐκτὸς τῆς Βουλῆς Ἑλλάδος, διότι ἤδη δὲν συζητοῦνται αὐτὰ ταῦτα τὰ σχετισθέντα μὲν ἀλλ' οὐχὶ καὶ τόσον σχετικὰ νομοσχέδια, ἀλλὰ μᾶλλον συζητεῖται τὸ: *διατὶ εἰσήχθησαν*. Κατὰ τοὺς μὲν λοιπὸν εἰσήχθησαν ὅπως δημιουργήσωσι νόμιμον λόγον διαλύσεως τῆς βουλῆς, κατὰ τοὺς δὲ ὅπως δημιουργήσωσι νόμιμον λόγον ἀποχωρήσεως ἀπὸ τῆς ἐξουσίας, κατ' ἄλλους ἀπλῶς πρὸς τυπικὴν ἐκτέλεσιν ὑποσχέσεως, καὶ κατ' ἄλλου, κάλιν, ὅπως αὐτήσεως τὴν παρὰ τῆς φρονιμῶ λεγομένη μερίδι ὑπόληψιν τῶν ἐπὶ φρονίμοις πράξεισι κερδοσκοπῶντων.

Ἡμεῖς, πάντα ταῦτα, πρὶν ἡ ἀκούσωμεν τὰ ἐν τῇ Βουλῇ λεχθησόμενα, θεωροῦμεν ὡς πονηρίας, ἐν μόνον μὴ δυνάμενοι ν' ἀποσιωπήσωμεν, ὅτι: μεθ' ὧν πλεονεκτημάτων καὶ ἂν τὰ διδύμα ταῦτα νομοσχέδια κοσμῶνται, πάντως ἀκαίρως εἰσήχθησαν, ἐξ ἐνός μὲν διότι, θὰ ἐπαναφέρωσι τὰς φατριαστικὰς ἐριδας τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τῆς λυμαινόμενης τσοσάυτα ἔτη τὴν ἀτυχῆ Πατρίδα καὶ ὑποσκαπτούσης τὸ μέλλον αὐτῆς, ἃς τὸ ἐν τοῖς συνόροις χυθὲν αἷμα ὄφειλε τοὐλάχιστον νὰ πνίξῃ, καὶ ἐξ ἑτέρου, διότι διὰ τῶν νομοσχεδίων αὐτῶν, τὸρα εἰσχωμένων, ἀποδίδεται πως εἰς τὴν παρούσαν Βουλὴν μομφή, ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, αὕτη εἶνε πάντος ἐπαίνου ἀξία, διότι, ἐφ' ὅσον μὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ πεσοῦσα κυβέρνησις θὰ ὠδήγει τὸ ἔθνος εἰς τὸν πόλεμον, ἔδωκεν αὐτῇ πᾶσαν τὴν ὑποστήριξιν τῆς, ὅτε δὲ ἐπέστη περὶ τοῦ ἐναντίου τὸ ἔριψεν, ὅπως ὁ τόπος μὴ ἐξαντλήται ἀσκόπως.

Ἡ συνταγματικὴ μηχανή. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν τῆς νέας μεθόδου, ἰδοὺ καὶ ὑπολογισμοὶ τινες ἐπίσημοι. Ἀναβάνεται τὸ ἀθροισμα πάντων τῶν ἐκλογέων τοῦ κράτους, πλην τῶν προνομιοῦχων τριῶν ἐπαρχιῶν, καὶ διαίρεται διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 146, τὸ δὲ ἐξαγόμενον τῆς διαίρεσεως ἀποτελεῖ τὴν ἐκλογικὴν μονάδα, ἣτοι τὸ ποσὸν τῶν ἐκλογέων τὸ δικαιούμενον εἰς ἐκλογὴν ἐνός βουλευτοῦ. Ἀφ' οὗ τριουτοτρόπως καταμετρήθη εἰς ἐκάστην ἐπαρχίαν ὁ ἐπιβάλλων αὐτῇ ἀριθμὸς βουλευτῶν, οἱ περισσεύοντες ἔκ τῶν 146 δια-

νέμονται ἀνὰ εἰς εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας, ὧν οἱ ἐκλογεῖς δὲν φθάνουσι τὸ ποσὸν τῆς ἐκλογικῆς μονάδος· οἱ δὲ καὶ πάλιν τυχὸν περισσεύοντες κατανέμονται ἀνὰ εἰς εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐκείνας, αἵτινες ἔχουσι καὶ κλάσματα τῆς ἐκλογικῆς μονάδος, πρῶτον εἰς τὴν ἔχουσαν μεγαλειότερον κλάσμα, εἴτα εἰς τὴν ἔχουσαν μικρότερον καὶ καθεξῆς..... Ἐκ τῶν ὑπολογισμῶν τούτων τῶν εὐφυῶς κληθέντων ἀλγεβρικῶν, πᾶς τις πείθεται, ὅτι τέλεον ἐξασφαλίζεται ἡ ἀπόσκοπτος λειτουργία τῆς παραλύτου *συνταγματικῆς μηχανῆς*!... Πόσον ἀξιάπαινοι θὰ ἦμεθα ἂν, ἀπλῶς καὶ ἐλληνικῶς σκεπτόμενοι, ἐλέγομεν: ἐκάστη ἐπαρχία θὰ ἐκπροσωπηται ὑφ' ἐνός ἢ ἐκαστος νομὸς ἐκ δύο-τριῶν βουλευτῶν!... Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι, ὅταν σκεπτόμεθα, ἡ ὀμιλῶμεν ἢ γράφωμεν ἀπλῶς, δὲν εἰμεθα σπουδαῖοι, καὶ αὕτη ἡ *σπουδαιομανία* εἶνε, ὡς λέγουσι, φοβερὰ νόσος.

Φῶς! Ἡ ἀθυροστομία τῶν ἀπανταχοῦ ἐφημερίδων καὶ ἡ ἀνιχνευτικὴ ἐπιδειξιότης τῶν *εἰδησεοθηρῶν*, καθ' ἐκάστην διαφωτίζουσι τὴν ἀληθῆ τῶν διαφορῶν ζητημάτων θέσιν, περὶ ὧν τόσον συγκεχυμένοι ἐπικρατοῦσι γνῶμαι. Τὰ ἀναμασήματα τῆς πεσοῦσης κυβερνήσεως, ἡ διαγωγή τῆς ἀρτι ἀντιπολιτεύσεως, αἱ ἐνέργειαι τοῦ ἡμιχρόνου ὑπουργείου, ἡ καθ' ὅλου θέσις τῆς αὐλῆς, ἡ λεγομένη μεταβολὴ τῆς πολιτικῆς τοῦ παρόντος ὑπουργείου, ἡ θουλλουμένη Γαλλορωσικὴ συμμαχία, ἡ ἀγρευσις ὡς συμμάχων μικρῶν ἐθνῶν, ἡ παράδοξος θέσις κρατῶν τινῶν, ἐν οἷς ἄλλη εἶνε ἡ τῶν ἡγεμόνων καὶ ἄλλη ἡ τοῦ ἔθνους πολιτικὴ καὶ πάντη διάφορα τὰ αἰσθήματα, ἡ συγκέντρωσις τῆς εὐρωπαϊκῆς συνεργασίας τῶν ὀθωμανικῶν δυνάμεων εἰς τὰ σύνορα ἅμα τῇ ἐνάξει τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἡ διοικήσις τῶν Τουρκικῶν στρατευμάτων καὶ παράταξις τῶν ὡς πρὸς ἐφοδὸν ὑπὸ τῶν ἀρίστων γερμανῶν ἀξιωματικῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ διασημώτατος μετὰ τὸν Μόλτκε Γκόλτς, ἡ μετὰ τὴν δύναμι τῆς Ἑλληνικῆς λόγῃς ἀποτυχίαν τῶν σχεδίων ματαίωσις τοῦ ἐν Κ/πόλει νικητηρίου καὶ ἐπισήμου γεύματος πρὸς τὸν πρέσβυν τῆς Γερμανίας, ἡ διὰ τῆς Βορείου Μακεδονίας διαπόμπεισι τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν τῶν δι' ἀπαίσιου δόλου συλληφθέντων, ἡ βραδύτης τῆς λύσεως τοῦ ἀποκλεισμοῦ, ἡ ἔλευσις τοῦ ἐξ Ἀγγλίας Δανου πρέσβως, αἱ Λαυρεωτικαὶ συνεντεύξεις... πάντα ταῦτα καὶ ἀπειρὰ ἄλλα, εἰς τὸν δυνάμενον καὶ θέλοντα νὰ σκεφθῇ, δύνανται νὰ χρησι-

μεύωσιν ως τεκμήρια πρὸς μόρφωσιν ἀκράδαντου τινὸς πεποιθήσεως. Ἦτις δὲ οὐκ ἀκράδαντος τὴν ἐν τῷ μέλλοντι διαγωγὴν παντὸς ἀγαπῶντος ὑπὲρ ἑαυτῶν τὴν κληρονομίαν τούτου.

Λόγος Δερουλέδ. Ὁ γνωστός γάλλος ποιητής καὶ πρόεδρος τοῦ δεσμοῦ τῶν γάλλων πατριωτῶν κ. Δερουλέδ λαθὼν τὸν λόγον κατὰ τὸ ἐν Δαρσίῃ τελεσθὲν μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν πεσόντων ἐν ταῖς κερὰ τὰ μεθόρια μάχαι, εἶπε τὰ ἑξῆς.

« Ἐν ὀνόματι τῶν γάλλων πατριωτῶν, ἐν ὀνόματι παντὸς ἐν Γαλλίᾳ φιλοῦντος τὴν δικαιοσύνην καὶ τιμῶντος τὴν ἀνδρείαν, χαριεῖς τὸς νεκροὺς ὑμῶν, ολίγους ἔπεσον ἠρωϊκῶς ὑπὲρ πατρίδος, τοὺς τραυματίας ὑμῶν, ολίγους μετὰ θάρρους ἀντιμετώπισαν χάριν αὐτῆς πάντα κίνδυνον καίπερ ἔχοντες πρὸ αὐτῶν τριπλάσιον ἀριθμὸν ἐχθρῶν καὶ περὶ αὐτοὺς τὴν ἀγενῆ ἐχθροπαθείαν τῆς ἐκγεγαμνισθείσης Εὐρώπης. Ἡ Γαλλία μόνον τῇ καρδίᾳ ἦτο μετ' ὑμῶν σήμερον. Θέλει ὁ μὲν ἀνατελεῖαι ἡ ἡμέρα, μὴ ἀμφιβάλλετε, καθ' ἣν καὶ θὰ δύναιται καὶ θὰ πράξει τι πλεόν. Ἔχωμεν πεποιθήσιν εἰς τὸ μέλλον, φίλοι Ἕλληνας! ὁ νεκρὸς σας στρατὸς ἐξετέλεσε χθὲς μετὰ θάρρους τὸ πρῶτον αὐτοῦ βῆμα ἐν τῇ ὁδῷ, ἣτις ὀδηγεῖ πρὸς τὴν νίκην καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν. Τὸ δεύτερον βῆμα δέον νὰ εἴνε ὀριστικόν, διὰ τοῦτο δέον νὰ μελετηθῇ ἐπισταμένως νὰ παρασκευασθῇ ἐν ὑπομονῇ. Τίς οἶδεν ἂν μὴ αἰ τύχαι καὶ ὑμῶν καὶ ἡμῶν ἀποφασισθῶσι συγχρόνως. Χαρὰ ὑμῖν καὶ τιμῇ, δόξα τοῖς νεκροῖς ὑμῶν! Ζήτω ἡ Ἑλλάς! »

Φωναὶ ἐνθουσιῶδεις καὶ παρατεταμέναι: « Ζήτω ἡ Γαλλία! Ζήτω ἡ Ἑλλάς! » ἐκάλυψαν τὸν ἐνθερμὸν λόγον τοῦ φιλέλληνος κυρίου Δερουλέδ.

Ὁ ρομὸς τῆς Κρήτης. Εὐθὺς ὡς παρέλθῃ ὁ φόβος τῆς ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν λόγῳ δῆθεν ἐξασφαλισέως τῆς ἀπειλουμένης, δημοσίας τάξεως καταλήψεως τῆς Κρήτης, φρονούμεν ὅτι δύναται αὕτη νὰ θεωρηθῇ ὡς ἴσος νομὸς τοῦ κράτους. Ἐπιζόμεν μάλιστα ὅτι θὰ διατηρηθῇ ὡς νομαρχίας ὁ κ. Σάββας, ὅστις τὸσσην προθυμίαν ἐπιδεικνύει πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγμάτων τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, τοιχοκολλήσας μάλιστα ἐπ' ἐσχάτων ἰδίᾳ χειρὶ, ὡς λέγεται, τὸ διάταγμα τῆς ἀποστρατεύσεως τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ. Ἀλλὰ καὶ ἄλλα σημεῖα πείθουσι περὶ τῆς πλήρους ἀφομοιώσεως τῆς φιλαδέφει Κρήτης πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ καὶ νομισματικῶς ἀφομοιωθῆμεν καὶ τὰ χαλκὰ δ' αὐτὰ ἐλληνικὰ κερματὰ εὐρίσκονται ἐν πλήρει καὶ νομιμωτάτῃ κυκλοφορίᾳ.

Τίνας λοιπὸν εἶνε πειραταί! — Ἐκ λόγου τινὸς τοῦ κ. Φιλαρέτου ἀποσπῶμεν τὰ ἑξῆς ἀξιοσημείωτα.

« Ὁ διὰ τὸσον μετρίως ἐκφράσεως λεγόμενος ἀποκλεισμός, γινόμενος κατὰ τῆς μικρᾶς Ἑλλάδος — ἔθνους κυριάρχου, καὶ ἀνεξαρτήτου — ἀνεκκλησίᾳ πολέμου, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ πειρατεία διαπραττομένη ὑπὸ πάντε μεγάλων δυνάμεων τοιαύτην τὴν χαρακτηρίζει ἢ ἐπιστήμη..... Δὲν

πρέπει νὰ παραξενεύωμεθα διὰ τὴν καταπάτησιν τῶν ἀρχῶν τοῦ λεγομένου διεθνούς δικαίου διὰ τὴν διεθνῆ δικαιοσύνην ἀφ' ἧς ἐν ἑνὴν ὑπερισχέσθη ἡ Πρωσία ἢ καλλιῶν ἀφ' ἧς ὑπερβαίνει ἡ Πρωσία ὑπὸ ἀρχικαρχαρίου Βισμάρκ, δὲν ὑπάρχει. Τὴν Εὐρώπην κυβερνᾷ ἡ αὐθαίρετος θέλησις τοῦ Βισμάρκ, ἣτις κατάρθωσε καὶ αὐτὴν τὴν Ἀγγλίαν νὰ ἔχη θεραπευίδα καὶ ἣτις σχεδιάζει νὰ φέρῃ τοὺς ἀποφόνους τοῦ Ρήγαυ εἰς τὴν Θεσσαλονικίην! Ἴδού διὰ τί δὲν πρέπει νὰ παραξενεύωμεθα διὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν αὐστριακῶν πρὸ τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπου, οὐδὲ διὰ τὰ τελεσθέντα ἐν Σκιάθῳ ὑπὸ τῆς Αὐστρίας. Ἴδού διὰ τί δὲν πρέπει νὰ παραξενεύωμεθα καὶ περὶ τῶν ἄλλων κυβερνήσεων, αἰτίνες συνετέλεσαν εἰς τοῦτο... Νομίζω δὲ ὅτι διερμηνεύω τὸ φρόνημα τοῦ ἐλληνισμοῦ, ἐκφράζων τὴν ἐγνωμοσύνην τοῦ τόπου πρὸς τὴν γαλλικὴν δημοκρατίαν, ἣτις μόνη ἐκ τῶν ἐξ δυνάμεων δὲν μετέσχε τοιοῦτου ἔργου, ὅπερ θέλει μείνει ὡς ἐνεός τοῦ αἰῶνος μας. »

Μεγαλεῖον ἐλληνικοῦ χαρακτῆρος. — Εὐζωνος πληρωθεὶς εἰς τὸ στήθος καὶ ἀποθνήσκων εἶπε μειδιῶν πρὸς τὸν πλησίον μαχόμενον λοχίαν του. « Κύρ λοχία! ... σβῆσέ με ἀπὸ τοῦ συστάτιο..... » καὶ ἀπέθανε.

ΤΟ ΕΝ Τῆ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΙ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

[Ὁ κράτιστος ἡμῶν συνεργάτης κ. Σπυρίδ. Παγανέλης εὐπρόσθητ' ἠ' ἀποστείλα ἡμῖν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν, ἐν ἣ μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦ εὐθαρσίας λεπτοτήτος ἐπιφέρει ἀξιοσημείωτους παρατηρήσεις].

Πρὸς τὴν διεθνοῦσιν τῆς « Ἐβδομάδος ».

Κύριε Διευθύνε, α.

Ἐλπίζω ὅτι δὲν υπερβαίνομαι τὰ ὅρια ἐν τῶν ὁποίων στρέφεται τὸ ὑμέτερον ἔγκριτον περιοδικόν, ἀπευθύνων ὑμῖν τὰς ὀλίγας ταύτας γραμμάς, μετὰ τῆς παρακλήσεως νὰ καταχωρισθῶσιν. Ἀφορμὴν ἔδωκέ μοι μικρὰ τις διατριβή, ἣν ἀνέγνων εἰς τὸ χθεσινόν φύλλον τῆς « Νέας Ἐφημερίδος », καὶ ἐνθα ὁ γράφων παραπονεῖται διατὶ νὰ μὴ ἀντιπροσωπευθῇ παντελῶς ἡ Ἑλλ. Αὐλή εἰς τὸ ἐν τῇ Μητροπόλει τελεσθὲν, κατὰ τὴν προχθὲς Κυριακὴν, μνημόσυνον ὑπὲρ τῶν ἐν τοῖς συνόροις πεσόντων. Ἡ παρατήρησις εἶναι μικρά, δυστυχῶς ὁμῶς εἶνε καὶ δικαία. Ἡ ἀπουσία τοῦ Βασιλέως ἀπὸ τῆς πενθίμου, ἀλλ' ἐθνικῆς ἐκείνης τελετῆς, δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἔμμεσος ἀποδοκιμασία λεπτῶς διατρανωθείσα. Ὁ Ἡγεμῶν, τιμῶν διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ τὸ μνημόσυνον, οὐδεμίαν θὰ ἐπραττεν ἐξαιρετικὴν ἢ ἀσυνήθη παράχωρησιν, καθ' ὅσον οὐχὶ ἀπαξ ἡ Α. Μ. προσήλθεν εἰς τελετὰς παραπλησίας φύσεως, ἐσχάτως δὲ, ὡς ὁμολογεῖ καὶ ὁ εἰς τὴν « Ν. Ἐφημερίδα » ἐπιστέλλων, ἠκολούθησε τὴν κηδείαν δανοῦ ναύτου θανόντος εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἡ ἀπουσία τῆς Αὐλῆς ἤρ-

μηνεύθη ὡς ἀπαρέσκεια, ἣς βεβαίως δὲν ἦσαν ἀξιοί οἱ ὑπὲρ ὧν ἐτελεῖτο τὸ μνημόσυνον. Ἐκεῖνοι ἀπέθανον ἀνδρείως, ἀμυβόμενοι ὑπὲρ τῆς τιμῆς τοῦ τόπου, καὶ προστατεύοντες τὴν ἀκεραιότητα αὐτοῦ. Ἡδύνατό τις ἴσως νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὁ Ἡγεμῶν, ἐξ εὐλαθείας πρὸς τὰς δυνάμεις, ἀπέσχε νὰ περιᾶψῃ μεῖζονα λαμπρότητα εἰς τελετὴν, ἣν ὁ λαὸς ἐτέλει. Ἀλλ' ἡ ἐπίσημος παρουσία τῆς Κυβερνήσεως καὶ πασῶν τῶν ἀρχῶν ἀναρεῖ, νομίζω, τοιαύτην ὑπόνοιαν. Ἀφοῦ ἡ τὸν τόπον ἐκπροσωποῦσα Κυβέρνησις παρίστατο κατὰ τὴν τελετὴν, ἡ παρουσία τοῦ Ἡγεμῶνος δὲν ἠδύνατο νὰ παρεξηγηθῇ, οὐδὲ δυνάρεώς νὰ διαθέσῃ ὅσους τύχῳ διακείνται δυσμενῶς καθ' ἡμῶν. Μάλλον πρέπει νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι οἱ τὰ τῆς τελετῆς παρασκευάσαντες δὲν παρεκάλεσαν ἐγκαίρως τὴν Αὐλὴν νὰ τιμῆσῃ τὸ μνημόσυνον. Ἐὰν οὕτως ἔχῃ τὸ γεγονός, πρέπει νὰ χαρῶμεν οἱ Ἕλληνας, διότι ἡ Αὐλὴ ἀπεφάσισε νὰ καταστῇ αὐστηροτάτη ἐρεξίς, τηρούσα ἐκπαρθῶς ὅλους τοὺς τύπους καὶ τὰς ἐθιμοτυπίας. Βεβαίως ἀπρόσκλητος δὲν ἠδύνατο νὰ προσέλθῃ ἡ Αὐλὴ εἰς τὸ μνημόσυνον. Μόνον οὕτω δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἀφάνεια τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους, μετὰ τὰς δεῖγματα ἰδίως τῆς ἀπλότητος, καὶ τῆς ἀκωας περὶ τοῦ τύπου ἀδιαφορίας, ἣν ὁ Βασιλεὺς ἐπέδειξε πάντοτε, προσερχόμενος εἰς τελετὰς εὐθύμου ἢ καὶ κηδείας χρηστῶν μὲν ἴσως ἀλλ' ἀφανῶν ἀνδρῶν, μετ' ὧν ὁ Ἡγεμῶν, ὁ τὴν μεγαλειότητα τοῦ ἔθνους ἀντιπροσωπεύων, οὐδένα δύναται νὰ ἔχη δεσφόν. Ἐὰν ἐλλείψῃ ἐγκαίρως εἰδοποιήσεως ἡ Αὐλὴ ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ἔλαθεν ἐπισήμως γνῶσιν καὶ ἐπομένως ἀπέφυγε νὰ προσέλθῃ εἰς τὸ μνημόσυνον, οὐδὲν ἔχει τις νὰ εἴπῃ. Ἀλλ' αἱ ἐφημερίδες μὴ δὲν ἐλάλησαν ἐγκαίρως, καὶ μὴ δὲν καταδείχθη ἐγκαίρως ἅπαν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ ὑπὲρ τελετῆς, εἰς ἣν ἐπόθησε νὰ δώσῃ ἰδιαιτέραν ἐννοίαν ἐθνικὴν; Τὰ αὐτὰ αἰσθήματα τῆς ἀπορίας διήγειρε καὶ τοῦ Διαδόχου ἡ ἀπουσία. Τὸ μνημόσυνον ἐτελεῖτο ὑπὲρ γενναίων ἀνδρῶν φανευθέντων ἐν πάλῃ κατὰ τῶν ἐχθρῶν τῆς Πατρίδος. Δὲν ἤξιον τάχα ὁ θανόντων μίαν συμπαθῆ ἐμφάνισιν τοῦ εὐέλπιδος βλαστοῦ, ὃν ὑπερηφάνως ἐκάλουν συστρατιώτην;

Τὸ ἀληθές ἐν τούτοις εἶναι κύριε Διευθυντά, ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ μνημοσύνου ἀπουσία τῆς Αὐλῆς κατέθλιψε τὸ δημόσιον. Ἀφοῦ ματαίως ἀνεζητήθη καθ' ἅπασαν τὴν τελευταίαν τρομέραν κρίσιν τὸ ἴχνος τῆς Βασιλείας εἶτε εἰς τὸν στρατόν, εἶτε εἰς τὸν στόλον, εἶτε εἰς τὰ νοσοκομεία, ματαίως ἐπίσης ἀνεζητήθη ἡ προσέλευσις αὐτῆς εἰς τελετὴν ἐθνικὴν σκοποῦσαν τὴν ἀπόδοσιν τιμῆς εἰς ἀνδρας ἀξίους. Ἀφάνεια ἐν τῇ ζωῇ καὶ τῇ ἐργασίᾳ, ἀφάνεια καὶ ἐν τῇ ἀργίᾳ καὶ τῷ θανάτῳ. Δέξασθε κτλ.

Τρίτη, 20 Μαΐου 1886.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΑΓΑΝΕΛΗΣ

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

[Περὶ τῆς ἐν τῇ σουλτανικῇ ἀδλῇ καὶ τῇ Ἰψηλῇ Πύλῃ ἰδιμοταξίας].

[Συνέχεια τοῦ σελ. 230].

ΙΓ'

Καὶ αὕτη μὲν ἡ ἐσωτέρα φυλακὴ καὶ δουροφῶρα τοῦ βασιλέως ὡς ἐν συντόμῳ εἶπεν ἡ δὲ ἔξω τῶν βασιλείων φρουρὰ διατίθεται ὡς αὐτῶς εἰς διάφορα τάγματα. Καὶ πρῶτον εἶναι τὸ τῶν λεγομένων κηπουρῶν (ποσταντζήλερ), οἵτινες ὀνομαζομένη οὕτω δι' αἰτίαν τοιαύτην. Μετὰ τὸν πρῶτον περιβολὸν τῶν ἀνακτορειῶν εἶναι οἱ βασιλικοὶ κηποι καὶ ἄλλοι τινὰ ἐπίτηδες μένοντα ἀτημέλητα διὰ φυσικὴν τέρψιν. Ἐν δὲ τούτοις τοῖς φυσικοῖς καὶ γεωργημένοις χωρίοις εἶναι ἐπιχοδομημένη ἡ ἐστία τοῦ ἀρχικηπουροῦ (ποσταντζήπασι), καὶ ἐκασταχοῦ τούτων εἶναι διαρισμένα κατὰ διαστήματα διάφορα καταχώγια τῶν ὑπ' αὐτὸν κηπουρῶν, ἐν οἷς καθήμενοι φυλάττουσι τὰ βασιλεία. Ἀπὸ τοῦ τόπου λοιπόν, ἐν ᾧ διατελοῦσι παραμένοντες, ἔλαθον καὶ τὸ ὄνομα. Ἰσως δὲ καὶ τὸ πάλαι αὐτοὶ ἐπεμελοῦντο καὶ ἐγεώργουν τοὺς εἰρημένους τόπους· καθότι καὶ μέχρι τούτου τινὲς ἐξ αὐτῶν γεωργοῦσι τοὺς μάλλον ἀποκισμένους τῶν βασιλείων, τοὺς δὲ ἐγγυτάτω, ἐν οἷς περιοδεύει πολλάκις καὶ ὁ βασιλεὺς, ὁμοίως καὶ τοὺς ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ γυναικῶνος, γεωργοῦσιν ἀνδρες ἐπιτηδαιοὶ καὶ ἀκριβῶς ἐξησκημένοι τὴν γεωργικὴν καὶ ρυττυτικὴν. Τούτο τὸ τάγμα εἶναι πολυπληθέστερον παντὸς ἄλλου τάγματος. Ἰπ' αὐτὸ ὑπάγονται καὶ οἱ ἐρέται τῶν βασιλικῶν τριτηρῶν καὶ ἀκατίων, καὶ οἱ τακτικοὶ φύλακες, οἱ ἐν πᾶσι τοῖς ἐν τῷ Ὀθρακικῷ Βοσπόρῳ παραλίῳ Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, ἀπὸ τοῦ λεγομένου Γαλατὰ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Χρυσουπόλεως (Σκοῦταρι) τῆς Ἀσίας μέχρι τοῦ Εὐξείνου Πόντου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἵτινες ζῶσιν ἰδι-

ῶται μετερχόμενοι διάφορους τέχνας καὶ ἐπιτηδεύματα. Χρεῖας δὲ γενομένης συνέρχονται ἅπαντες εἰς τὰ ἴδια καταχώγια. Ὁ πρῶτος καὶ διοικητὴς αὐτῶν εἶναι ὁ εἰρημένος ἀρχικηπουρὸς, ὅστις ἐν μὲν τοῖς βασιλείοις σπανίως εἶναι ἰσχυρὸς, καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν εὐνούχων πολλάκις ἐξευτελιέται, ἀπλῶς κηπουρὸς (ποσταν ἀρσι) λεγόμενος· ἐξερχόμενος δὲ τῶν βασιλείων δεικνύει περιφανῆς, διότι ἐμπλέει ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς τριτήρεως ὑπὸ εἰκοσιδύο ἐρετῶν ἐλαυνομένης, ἢ παραπλέει ἀείποτε καὶ ἐπιτηδέες ἀκάτιον (γερὶ τζερτι), καὶ οὕτως ἐκαστῆς σχεδὸν ἡμέρας περιπέλει ἐνδοξῶς τὸν Βόσπορον, ἐν ᾧ καὶ ὁ ὑπάτος, καὶ ὁ νομοκράτωρ, καὶ ὁ ἀρχιστράτηγος (γενιτζάρ ἀρσι) ἐπὶ τοιοῦτων ἐμπλέουσι τριτηρῶν, ἀλλ' ἐν ῥηταῖς ἡμέραις οὗτος δὲ, ὡς ἔχων δῆθεν τὴν ἐξουσίαν καὶ διοικησὶν ὅλων τῶν παραλίων τοῦ Βοσπόρου, καὶ πρῶτος ἄν τῶν ἐν αὐτοῖς φυλάκων ἔχει ἀπολύτως τὴν τοιαύτην δόξαν. Οὗτος εἶναι καὶ πηδαιλοῦχος τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς διὰ θαλάσσης πομπαῖς, καὶ ἔχει χρέος διὰ νὰ ἐξετάξῃ καὶ νὰ μανθάνῃ πάντα τὰ ὄντα καὶ γινόμενα ὅπου παραπλέει ὁ βασιλεὺς· διότι αὐτὸν ἐρωτᾷ περὶ πάντων. Ἐν τῇ ἐστία αὐτοῦ εἶναι καὶ τὰ κολαστήρια Φοῦρροι λεγόμενα, ὅπου τιμωροῦνται φρικτῶς οἱ καταδικαζόμενοι διὰ νὰ μαρτυρήσωσι καὶ τὰ εἰργασμένα καὶ τὰ κεκρυμμένα. Ἰπ' αὐτὸν εἶναι καὶ οἱ δεσμοφύλακες ἢ δῆμιοι (χασακλήρ). Ὅλοι οἱ πυλωροὶ τοῦ ἔξω περιβολοῦ τῶν βασιλείων εἶναι οἱ κηπουροὶ, καὶ ἐκαστῆς ἐσπέρας κλείσαντες τὰς πύλας τοῦ τείχους φέρουσι τὰς κλείς εἰς τὸν ἀρχικηπουρὸν. Εἰς αὐτὸν εἶναι ὑποκαίμενα ὅλα τὰ μοναστήρια τοῦ Ἁγίου Ὁρους, καὶ κατ' αὐτοῦ πληρονοῦσι ῥητὸν φόρον, καὶ καθ' ἑαυτοῦ στέλλεται διοικητὴς ἐκεῖ, καὶ αἱ ἐδῶ ὑποθέσεις τῶν Ὀρειτῶν ἐπ' αὐτοῦ θεωροῦνται. Ἐχει ὑπαλλήλους πολλοὺς ἀξιωματικούς τῆς αὐτῆς ἐστίας διάφορων ὀνομάτων καὶ

τάξεων, ἀφ' ὧν καὶ αὐτὸς προαγόμενος γίνεταί ἀρχικηπουρὸς. Ἐχει καὶ ἴδιον γραφεῖον ὅθεν καὶ ἀποφάσεις γράφει τῶν ἀναγομένων εἰς αὐτὸν ὑποθέσεων.

ΙΖ'.

Μετ' αὐτὸν εἶναι ὁ ἀρχικηπουρὸς (ποσταντζοκ ἱμροχάρ), εἰς λόγιζόμενος καὶ αὐτὸς τῶν ἡγεμόνων τῆς τῶν βασιλείων φρουρᾶς. Τὸ ἱπποκομεῖον (ιστανλίε ἀμιρ) εἶναι καὶ αὐτὸ μετὰ τὸν πρῶτον περιβολὸν περὶ τοὺς κήπους. Ὅθεν καὶ πάντες οἱ ἱπποκομοὶ καὶ λοιποὶ ὑπερταί εἶναι κηπουροὶ, οἵτινες καὶ στέλλονται πολλάκις ἔξω τῆς πόλεως διὰ κομιδὴν τῶν ἀναγκαίων τοῖς ἵπποις. Αὐτὸς ἀποκαθίστηται τοὺς λεγομένους ἱπποκορυστάς (σαλαχωρλήρ), καὶ ὑπόκειται εἰς αὐτόν, οἵτινες καὶ ἐκαστῆς ἡμέρας ἔρχονται εἰς τὸ ἱπποκομεῖον ἐπιμελησάμενοι δῆθεν τῶν βασιλικῶν ἵππων, καὶ πολλὰκις ἔφιπποι τοὺς γομνάζουσιν. Ὁ ἀρχικηπουρὸς εἶναι ἐκ τῶν σημαντικῶν τῶν βασιλείων, πολλὰκις καὶ ἰσχυρότατος διὰ τὸ φίλιππον τοῦ ἔθνους. Ἐχει καὶ δεύτερον ἱπποκομὸν (κιοιτζοκ ἱμροχάρ). Μέλλοντος τοῦ βασιλέως νὰ ἐπιπάσῃ αὐτὸς προσάγει τὸν ἵππον.

ΙΗ'.

Ὁ εἰσαγωγὸς (καπιτζήλερ κιαχαρσι). Οὗτος εἶναι ἰσότημος μετ' ὁν ἀρχικηπουρὸς, εἰσάγει τοὺς εἰσερχομένους πρὸς ἐντευξίν τῶν ἐντὸς τῶν βασιλείων ἀξιωματικῶν καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως μέχρι τῆς τρίτης πύλης, καὶ οὐδὲν ἕτερον ὅθεν κατ' ἥττον σημαντικός. Ἐχει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ τοῦς κρονοφόρους φύλακας (κετζε.ε.η. καπιτζήλερ).

ΙΘ'.

Ὁ σημειοφόρος (μπερ ἀλέμι). Οὗτος εἶναι πρῶτος τῶν ἀρχιπυλωρῶν (καπιτζήπασι.λέρ). Ἐπιβαίνουντι ἵππου τῷ βασιλεὶ αὐτὸς ἐγγειρίζει τὸν χαλινὸν καὶ κρατεῖ τὸν ἐπιδατήρα (ζερκί). Ἐκαστος δὲ τῶν ἀρχιπυλωρῶν ὀφείλει νὰ φυλάττῃ μίαν

ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

[Συνέχεια τοῦ σελ. 225].

Ἐχαιρέτησε δι' ἐλαφροῦ νεύματος τῆς κεφαλῆς τὸν νεαρόν ξένον του, ὅταν οὗτος ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς ἣν ἐκλήθητο, ἐν ᾧ μειδίαμα ἀόρατον σχεδὸν ἔλαμπεν ἐπὶ τῶν χειλέων του. Ἐδαίξε κύπελλον καὶ καθίσμα παραπλεύρως αὐτοῦ. Ἡ Μαρία ἐνόησε τὸ νεῦμα, ἐπλήρωσε τὸ κύπελλον καὶ προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν ἡγαπημένον τῆς μετὰ τῆς χάριτος ἐκείνης ἣτις ἐπέθετεν ἰδιαιτέραν σφραγίδα εἰς πᾶν ὅ,τι ἔκαμαν. Ὁ Γεώργιος ἐκάθησε παραπλεύρως τοῦ γέροντος καὶ ἔπιεν, οὗτος δὲ ὤθησεν τὸ καθίσμα του πλησίον αὐτοῦ ἐπιθύρῃσεν αὐτῷ διὰ βραγχυλῆς ρωνῆς. — Φοβοῦμαι ὅτι τὰ πράγματα δὲν πηγαίνουν καλά.

— Ἐχετε εἰδήσεις; ἠρώτησεν ὁ Γεώργιος διὰ φωνῆς ἐπίσης ὑποκόφου. — Χωρικός τις μοι εἶπε σήμερον τὸ πρῶτ' ὅτι χθὲς ἐσπέρας οἱ ὑπερασπισταί τῆς Τυβίγγης ἤρξαντο διαπραγματεύσεσιν πρὸς τοὺς συμαίχους. — Θεέ! ἀνέκραξεν ἄκουσίως ὁ Γεώργιος. — Σιγά, μὴ τὸν ἐξυπνίσητε! Θὰ τὰ μάθῃ ἐγκαίρως πάντοτε, ὑπέλαθεν ὁ γέρον, δεικνύων διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἄλλο μέρος τῆς αἰθούσας. Ὁ Γεώργιος προσήλωσεν ἐκεῖ τὸ βλέμμα του. Εἰς παραθύρον τι πρὸς τὸ μέρος τοῦ κρηνοῦ, ἐκάθητο ὁ προγεγραμμένος. Ἐστήριξε τὸν βραχίονα ἐπὶ τοῦ ἄκρου τοῦ παραθύρου. Τὸ περιφρονεῖ μετῶπιόν του, οἱ καταπετονημένοι ἐκ τῆς ἀγρυπνίας ὀφθαλμοὶ του, ἀνεπαύοντο ἐπὶ τῆς χειρὸς του..... Ὑπνωτατε. Διὰ τοῦ φαιῶ μανθῶ του, ἐρριμένου ἀνωθεν τοῦ ὄμου του, νὰ ὑπεφαίνετο δερματίνον ἐσωκάρδιον ἐσφιγγόμενον ἐπὶ τοῦ εὐρώστου στήθους του. Ἡ κόμη

του κατῆρχετο ἐν ἀταξίᾳ ἐπὶ τῶν κροτάφων του, μέρη δέ τινα τοῦ πώγωνος του διέφευγον τῆς χειρὸς του. Εἰς τοὺς πόδας του εὐρίσκειτο ὁ ὑπερμεγέθης κίων του. Εἶχε θέσει τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ τοῦ ποδῶς τοῦ κυρίου του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν προσηλωμένοι πλήρεις πίστεως καὶ συμπαθείας ἐπὶ τῶν προσώπου τοῦ προγεγραμμένου. — Κοιμάται, εἶπεν ὁ γέρον ἱππότης συγκρατῶν δάκρυ τι ἔτοιμον νὰ ρέσῃ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀναψέει ἐλαφρῶς! εἶθε ἡδὲα ὄνειρα νὰ καθυδύνουσι τὸν ὕπνον του. Ἡ πραγματικότης εἶνε τὸσον λυπηρὰ! τίς δὲν θὰ τῷ ἤχητο νὰ λησμονήσῃ αὐτὴν καθ' ὅπου; — Εἶνε σκληρὰ ἡ εἰμαρμένη, ὑπέλαθεν ὁ Γεώργιος παρατηρῶν θελημμένως τὸν ὑπνώοντα προγεγραμμένον. Ἐξώσθη ἐκ τῆς ἐστίας του, ἀπεδιώχθη εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἡ ζωὴ του εἶνε ἔρμαιον παντὸς τυχοδιώχτου! τὴν ἡμέραν ὑπὸ τὴν γῆν, τὴν νύκτα ὑποχρεωμένος

νόκτα. τὴν ἐν μέσῳ πύλῃν τῶν βασιλείων. Ἄπαντες δὲ προπορεύονται τοῦ βασιλέως ἐν ταῖς πομπαῖς.

Κ'.

Οἱ κοπιδοφόροι (παλτατζήλερ), ἤτοι κοπιδοφόροι ἐλλόγιοι (ἐφένδη παλτατζήλερ), οἵτινες καὶ ὀφείλουσι νὰ εἶναι πεπαιδευμένοι, ἔχοντες πρῶτον τὸν ἀρχιγραμματικὸν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἔχει καὶ ἴδιον γραφεῖον, ὡς εἴρηται (Ε') καὶ κοπιδοφόροι κύριοι (παλτατζή ἀγαλαρί), οἵτινες ἔχουσι ἴδιον διοικητὴν καὶ ἡγεμόνα τὸν ἀρχικοπιδοφόρον (παλτατζήλερ κχαρχασι). Ἐκ τούτων μεταχειρίζονται οἱ εὐνοῦχοι καὶ πάντες οἱ ἔσω τῶν βασιλείων ἀξιωματικοὶ ἐφόρους καὶ διοικητὰς τῶν ἰδίων υποθέσεων, ἐφ' οἷς εἰστέον, ὅτι ἐκάστη τῶν βασιλείων ἔχει ἴδιον ἀρχιευνοῦχον, λεγόμενον μέγαν κύριον (πάσι ἀρά). Οὗτος ἀποκαθίσταται τῆς βασιλείας ἀρχικοπιδοφόρον, ἔχοντα περὶ αὐτὸν κοπιδοφόρους ἰκανοὺς διὰ τὰς τῆς βασιλείας ὑπηρεσίας. Καὶ οὗτοι πάντες ὑπόκεινται εἰς τὸν ἐν τοῖς βασιλείαις ἀρχικοπιδοφόρον. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα εἰσὶ τὰ ἐν τοῖς βασιλείαις τάγματα τῶν τε δορυφόρων καὶ φυλάκων. Ἡδὴ δὲ λέγομεν καὶ περὶ τῶν ἐν τοῖς ὑπατείοις.

Περὶ τῶν ἐν τοῖς ὑπατείοις.

ΚΑ'.

Ὁ ὑπάτος (βεζήρης) εἶναι ὁ πρῶτιστος τῶν σατραπῶν καὶ ἡγεμόνων τῆς βασιλείας ὅθεν οἱ μὲν ἄλλοι ὀνομαζόνται πληρεξούσιοι ἐνδοξοὶ (τεστίρι μουκεράμ), οὗτοι δὲ πληρεξούσιοι ἀπόλυτοι (τεστίρι μουλάκ) (8). Λέγεται καὶ ἐπίτροπος ὡς ἐπιφέρων πρόσωπον βασιλέως. Ἡ ἐκλογή του γίνεται ἀμέσως παρὰ τοῦ βασιλέως. Ὁ ἴδιος καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου του τὸν ὑποδέχεται ἐν πλήρει συνέλευσει, καὶ κατ' ἐπιταγὴν του τὸν ἐνδύει ὁ μέγας ξιφοῦχος ἢ ὁ νομοκράτωρ (σερουνδισλάμ) πλυτελῆ διαθέραν, καὶ ὁ ἴδιος παραγγεῖλας καὶ ἐντεταλμένος αὐτῷ τὰ εἰκότα περὶ

τῆς ὄλης διοικήσεως τῆς βασιλείας, οἰκείαις χερσὶ τῷ ἐγγεγραμμένῳ τῷ περιεδομένῳ ἐνεγύρον, ἧτις ἐστὶν ἡ βασιλικὴ σφραγίς (8: 1) ἐντὸς χρυσοπλέκτου βαλαντίου ἦν τινα καὶ λαβῶν ἐκείνης μεθ' ὑποκλίσεως καὶ σεβαστῶς ἀπασσάμενος, τὴν μὲν ἀλοῦσιν, μὲ τὴν ὅποιαν δέδεται, περιβάλλει τῷ τραχήλῳ, αὐτὸ δὲ μετὰ τῆς σφραγίδος ἐμβάλλει εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ, καὶ οὕτω, προπορευομένων αὐτοῦ πάντων τῶν ἐν τοῖς ὑπατείοις ἀξιωματικῶν, ἐξέρχεται τῶν ἀνακτορέων συναμα τῷ νομοκράτῳ παραδεύοντι ἐν ἀριστερᾷ, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὰ ὑπατεία, ἐνθα συμπαρίστανται αὐτῷ πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ, τοὺς ὁποίους ἐπενδύει τοὺς ἀξιωματικοὺς μανδύας, καὶ τρόπον τινὰ ἀποκαθιστᾷ ἕκαστον εἰς τὸ ἴδιον ἀξίωμα κυριαρχικῶς. Προσφέρει δὲ τῷ νομοκράτῳ πολυτίμητον διαθέραν, τὴν ὅποιαν ἀποκομίζει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ὁ ἐξωτερικὸς ἐφορος, ὅστις καὶ προπορεύεται ἀπρχομένου τοῦ νομοκράτορος καὶ μετὰ τοῦτο ἄρχεται τῆς διοικήσεως ἐν πληρεξουσίῳ τῆτι καὶ ἀπολύτῳ ἐξουσίᾳ.

ΚΒ'.

Δεύτερος μετ' αὐτὸν εἶναι ὁ ὑπαρχος (κχαρχαζά πέρι), ὅστις εἶναι γενικὸς ἐφορος ὄλων τῶν υποθέσεων, αἰτίνας ἀφορῶσιν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς βασιλείας καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπανταχοῦ τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικρατείας διωρισμένοι ἡγεμόνες καὶ διοικηταὶ κατ' εὐθεῖαν πρὸς αὐτὸν γράφουσι καὶ πᾶσαι αἱ ἀπανταχοῦθεν ἀποστέλλόμεναι περὶ διαφορῶν υποθέσεων ἀγωγαὶ πρὸς αὐτὸν στέλλονται, καὶ οὗτος ἐμφανίζει αὐτάς τῷ ὑπάτῳ, καὶ ἐπιστατᾷ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐκάστης υποθέσεως ἐσωτερικῆς τῆς βασιλείας. Αὐτὸς ἦτον κατ' ἀρχὰς ἰδιαιτέρως σχετικὸς πρὸς τὸν ὑπάτον, ἐλεγχόμενος ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν ὅθεν καὶ ὑπατικός ὑπαρχος ἐλέγετο (βεζήρ κχαρχασι). Μὲ τὴν διαδοχὴν τοῦ χρόνου εἰς ὑπαρχος, ἐξ ἰδίας ἀξιοτήτος εὐαρεστήσας τῷ βασιλεὶ ἐγένετο

ΚΓ'.

Ὁ ἐφορος (βεζή ἐφένδη) εἶναι μετ' αὐτὸν ὅστις εἶναι θεωρὸς ὄλων τῶν ἐξωτερικῶν υποθέσεων. Εἰς αὐτὸν ἀναφέρονται ὅλαι αἱ υποθέσεις τοῦ πατριαρχείου καὶ ὄλων τῶν ἀρχιερέων, καὶ δι' αὐτοῦ λαμβάνουσι τὸ ἀνηκὸν τέλος. Ἐπειτα δι' αὐτοῦ καὶ ἀναφέρονται καὶ θεωροῦνται αἱ μεταξὺ τῆς ὑψηλῆς πόρτας καὶ ὄλων τῶν εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων παρεμπιπτούσαι διαφοραὶ καὶ υποθέσεις. Εἰς αὐτὸν ἀποτελοῦνται οἱ πρέσβεις ὄλων τῶν ἄλλων αὐλῶν, καὶ μετ' αὐτοῦ γίνονται αἱ διαφοροὶ συνδιαλέξεις (μουκιάλεμέ) τῶν πρέσβεων καὶ τελευταῖον εἰς αὐτὸν ἀναγόνται ὅλαι αἱ υποθέσεις αἱ μεταξὺ Ῥωμαίων ὑψηλῶν καὶ μεταξὺ ὑψηλῶν καὶ ξένων, καὶ δι' αὐτοῦ θεωροῦνται καὶ παρατοῦνται καὶ διὰ τοῦτο καὶ ὁ μέγας διερχομηνεὺς εἶναι ὄλους σχετικὸς πρὸς αὐτὸν, ὡςτε ἐκείνου ὄντος ἐν τοῖς ὑπατείοις, ἀνάγκη νὰ συμπαρή καὶ αὐτός, ἀπόντος δὲ συναπέσι. Εἰς αὐτὸν ὑποκινεῖται ὅλα τὰ ἐν τοῖς ὑπατείοις γραφεῖα (καλέμιε), πλὴν τοῦ ὑπαρχικοῦ (κχαρχαζά καλέμι), καὶ τὸ ἐν τοῖς πρῶτοις νεοῖς γραφεῖον τῶν ἀρχιερέων (κισκοπος καλέμι) καὶ οὐδεὶς ὄρισμός ἐκδίδεται ἐὰν δὲν εἶναι δεσημειωμένος ὑπ' αὐτοῦ.

ΚΔ'.

Ὁ ἀρχικλητῆρ (τζ'αβούβ' πασι) εἶναι μετὰ τοὺς εἰρημένους σημαντικούς· ἔχει

τὴν ἐπισκοπείαν ὄλων τῶν ἀπὸ πᾶσαν τετραδία καὶ παρασκευῆν γινόμενων ἐν τῷ ὑπατικῷ κριτηρίῳ (ἀρσ ἀκασι): κρίσεων, ἀμοιβῶν καὶ τῶν θεωρουμένων ἐν τοῖς κριτηρίοις τῶν κριτῶν τῆς Βυρώπης (Ρουμέλι καλασκερ), πῆς Ἀσίας (Ανατολί καλασκερ), τῆς πόλεως (Ισταμπούλ ἐφένδησι). Ἡ δὲ ἐπισκοπία του εἶναι τοιαύτη. Ὅστις ἔχει διαφορὰν μετὰ τινος ἄλλου, δίδωσι γράφην (ἀρτζουχάμι) ἢ τῷ βασιλεὶ ἢ τῷ ὑπάτῳ, ζητῶν νὰ θεωρηθῆ ἢ κρίσιν του εἰς ἐν τῶν εἰρημένων κριτηρίων. Εἰς τῶν τεσσάρων ἐπιτακτόρων, οἵτινες εἰσὶν ὁ ὑπαρχος, ὁ ἐφορος καὶ οἱ δύο γραμματεῖς (τεσεκετζήλερ) ἐπιγράφουσι ἐπιταγὴν (πουριουρούδ) ἐν τῇ αὐτῇ γραφῇ πρὸς τὸν κριτὴν νὰ κρίνῃ τὴν διαφορὰν αὐτὴν, καὶ οὕτως ἢ γραφῇ αὐτῇ ἐμφανισθεῖσα τῷ ὑπάτῳ καὶ ἐπιβεβαιωθεῖσα (σαρι) δίδεται τῷ ἀρχικλητῳ, ὅστις προκαλεσάμενος ἐνα τῶν κλητόρων (τζαβουδλάρ), οἵτινες εἰσὶ πολλοὶ, καὶ πάντες ὑπ' αὐτόν, δίδωσιν αὐτῷ ταύτην ὑποσημειώσας ἐν αὐτῇ τὸ τοῦ κλητόρος ὄνομα: Ἐκεῖνος δὲ εὐρὼν πὸν ἐναγόμενον δεικνύει τὴν γραφὴν καὶ τὸν ἐγκαλεῖ. Ἐκεῖνος δὲ δοὺς ἐγγυητὴν ἀτομικὸν (νευσερὶ κερίλε) μένει κατὰ χώραν. Ἐλθούσης δὲ τῆς ἡμέρας παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ κλητῶρ μετὰ τοῦ ἐνάγοντος καὶ παρίστανται αὐτοὺς τοῖς κριταῖς καὶ θεωρηθεῖσας τῆς υποθέσεως ἐπ' ἀκριβείας κατὰ τὸν νόμον (σέρι σερίρ), καὶ παρήσιασθέντων τῶν μαρτύρων ἠθετέρων τῶν κρινόμενων, καὶ εἰσακουσθέντων ἐπιτάξεων καὶ δοκιμασθέντων (τεσκιγέ), γράφεται ἡ ἀπόφασις (κιάμι) ἐπὶ τῆς ἰδίας γραφῆς, πληρωθέντων τῶν ἐξόδων τῆς ἀποφάσεως τῷ ἀρχιευνοῦχῳ (κχαρχασι) τοῦ κριτοῦ κατὰ ἀναλογίαν τῆς δικαιωθεῖσης ποσότητος ἢ διαφορᾶς, καὶ οὕτω δίδεται ἡ γραφὴ τῷ κλητῳ, ὅστις καὶ παραλαβὼν τὸν καταδικασθέντα παρίστανται τῷ ἀρχικλητῳ, ἐμφανίζων τὴν ἀπόφασιν· ὁ δὲ ἐπιτάττει τὴν δόσιν ἐγγυη-

ΚΕ'.

Ὁ α' γραμματεὺς (πουζουκ τεσκιρετζή), ὁ β' γραμματεὺς (κρουτζουκ τεσκιρετζή) τάττονται μετ' αὐτοὺς, οἵτινες καὶ ὀνομαζόνται μέγας ἐλλόγιμος (πουζουκ ἐφένδη) καὶ μικρὸς ἐλλόγιμος (κρουτζουκ ἐφένδη). Οὗτοι παρακλήθηται παρὰ τῷ ἀρχικλητῳ δι' ὄλης σχεδὸν τῆς ἡμέρας ἀναγινώσκοντες τὰς γραφάς ἐπιτάττουσι τὰ δέοντα ἐπ' αὐτῶν, βουλεύονται μετ' αὐτοῦ περὶ διαφορῶν υποθέσεων τῶν κρινόμενων, πολλὰκις συμβιβάζουσι καὶ πολλὰκις πρὶν νὰ ἀναγῶσιν ἐπὶ κριτηρίου. Ἐπὶ παραστάσεως τοῦ ὑπάτου (διθάρι) παρίστανται ὄρθιοι, ὁ εἰς ἐκ δεξιῶν καὶ ὁ ἕτερος ἐξ εὐωνύμων, καὶ ἀναδέχονται τὰ ἐμφανιζόμενα ἐγγραφακαὶ διαφορῶν γραφῶν, καὶ τὰ μὲν ἀναγινώσκουσι καλεσθέντες τῷ ὑπάτῳ, τὰ δὲ φυλάττουσιν. Ἐῶθεν δὲ ἐξεληθόντος τοῦ ὑπάτου ἀπὸ τοῦ γυναικῶνος παρίστανται αὐτῷ ἐν ὀρισμένῳ τόπῳ καὶ ἀναγινώσκουσι αὐτῷ τὰς ἐπιτάξεις, τὰς ἀποφάσεις τῶν κριτῶν, καὶ εἰς τὴν ἀνάγκαν ἐγγράφουσι. Οὗτοι συνεσιώνται ἐκάστης ἡμέρας μετὰ τοῦ ὑπάτου, πολλὰκις δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἀρχικλητόρος.

ΚΣ'.

Ὁ γραφεὺς (μικτουπετζή ἐφένδη). Οὗτος τάττεται μετὰ τοὺς γραμματεῖς εἰς αὐτὸν ἐμφανίζονται πᾶσαι αἱ ἀπανταχοῦθεν στέλλόμεναι περὶ διαφορῶν τῆς βασιλείας ἀγωγαί, καὶ αἱ πρὸς τὸν ὑπάτον

ἰδιαιτέραι ἐπιστολαὶ ἡγεμόνων (βουζουρά), τοποτηρήτων (μουσελιμέρ), τοπάρχων (ἀρχατζήρ), καὶ ὑπηκόων ὅστις καὶ συντέμνον ἀπαντα καὶ ἐκ πάντων ἐλεγχόμενος τὰ εὐσιώδη ἀναγκαῖα, παρίσταται ἐκάστης ἡμέρας τῷ ὑπάτῳ καὶ ἀναγινώσκει τὰς ἀπάντων ἐπιτομάς, καὶ λαμβάνει τὰς περὶ πάντων προσταγὰς. Οὗτος ἔχει καὶ ἴδιον γραφεῖον, ἐν ᾧ γράφονται ὅλαι αἱ εἰρημέναι ἐπιτομαὶ καὶ τὰ ἀπανταχοῦ στέλλόμενα ὑπατικά γράμματα βεζήρ μικτουπετζή.

ΚΖ'.

Ὁ ἐπὶ τῶν καθηκόντων (τεστριπατζή ἐφένδη). Οὗτος ἔχει ἔργον πᾶσαν τὴν ἐν πᾶσι συμβαίνουσαν καὶ ἀνήκουσαν εὐταξίαν διὰ νὰ μὴ συμβῆ τι παρὰ τὸ καθήκον ὅταν γίνονται κατ' ἔτος αἱ συνήθειαι ἀλλαγαὶ τῶν ἀξιωματικῶν ἐν τοῖς ὑπατείοις τῆ δ' τοῦ σαπῆρ μηνῶς. Αὐτὸς παρίσταται καὶ προσφέρει κατὰ τάξιν ἕνα ἕκαστον τῶν καθιστάμενων (κπα) καὶ ἀντικαθισταμένων (νάσι). Ὅταν γίνονται αἱ ἐντεύξεις τῶν πρέσβεων τῶν ἄλλων αὐλῶν, αὐτὸς παρὼν ὀδηγεῖ καὶ τάττει ἕκαστον ὑποδεικνύς καὶ αὐτῷ τῷ ὑπάτῳ τὸν κατ' ἔθος τρόπον τῆς ὑποδοχῆς τῶν πρέσβεων. Γενομένου τινὸς ἡγεμόνος νέου ἢ πρίγκιπος Βλαχίας καὶ Μολδαβίας, αὐτὸς ὀδηγεῖ αὐτοὺς εἰς τὰ καθήκοντα ἐν ταῖς μετὰ τῶν ἐν ὑπατείοις ἀξιωματικῶν ἐντεύξεσιν εἶτα συναπελθὼν μετ' αὐτῶν εἰς τὴν ἑκάστου οἰκίαν ἐγκαθιδρύει ὀρθρὴν ἕκαστον ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ διατάξας ἐκεῖ πάντα τὰ τῆς ἡγεμονίας ἔθιμα ἀπέρχεται. Ἐν ἐνὶ λόγῳ πᾶσα εὐταξία παντὸς ἐθίμου ἀπαιτεῖται παρ' αὐτοῦ, καὶ εἶναι ὑπόχρεως νὰ ἐξέυρῃ ἀπαντα, ἢ ἐξετάξων τοὺς ἀρχαίους κώδικας νὰ τὰ εὐρίσκῃ.

ΚΗ'.

Ὁ ὑπέφορος. Οὗτος εἶναι ὑπάλληλος τῷ ἐφόρῳ συσχεπτόμενος καὶ βουλευόμενος αἰετοπε μετ' αὐτοῦ περὶ διαφορῶν ὑ-

νὰ εἰσδῆ λάθρα ὡς κλέπτῃς! ὦ! εἶνε πολὺ σκληρὸν! Καὶ πάντα ταῦτα νὰ ὑποφέρῃ, διότι ἔμεινε πιστὸς εἰς τὸν κύριόν του καὶ τὰ ἀγαθὰ του ἐκίνουν τὸν φθόνον τῶν συμμάχων.

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος διέπραξε πολλὰ εἰς τὴν ζωὴν του λάθη, εἶπεν ὁ γέρον γέρων Λιχτενστάιν μετὰ μεγάλης σοβαρότητος. Τὸν ἐσπούδασα ἀπὸ τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας μέχρις αὐτῆς τῆς στιγμῆς. Δύναμαι ὅμως νὰ ἐπιμαρτυρήσω ὅτι πάντοτε ἐπέζητησε τὸ ἀγαθόν. Τὰ μέσα ἐνίοτε, ἅτινα μετεχειρίζετο ἦσαν κακὰ, ἀλλὰ πολλὰκις δὲν ἐνόουν αὐτόν. Παραφέρθη ὑπὸ τῶν παθῶν του. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε σήμερον ὁ ἄνθρωπος, περὶ οὗ νὰ μὴ δύναται τις νὰ εἴπῃ τὸ αὐτό; νῦν βεβαίως ἀποτίθει σκληρῶς τὰ λάθη του...

— Ἐσταμάτησεν αἰφνίς ὡσεὶ εἶχεν ἦδη εἶπει περισσότερα ἢ ὅσα ἠθέλην, εἰς μάτην δὲ ὁ Γεώργιος ἐζήτησε νὰ μάθῃ τι περὶ πλείον περὶ τοῦ προγεγραμμένου. Ὁ

γέρον ἐβυθίσθη εἰς βαθὺν καὶ σιωπηλὸν ρεμβασμόν.

Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ὑπεράνω τῶν ὄρεων, ἢ δὲ ὀμίχλη εἶχε διασκεδασθῆ. Ὁ Γεώργιος προυχώρησε πρὸς τὸ παράθυρον ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς μεγαλοπρεποῦς θέας. Κάτωθεν τῶν βράχων τῆς Λιχτενστάιν εἰς βάθος περισσότερο τῶν διακοσιῶν μέτρων ἐξτείνεται θαλασσινὴ κοιλίς περιστεφομένη ὑπὸ δασωδῶν λόφων καὶ διασχιζομένη ὑπὸ ὀρηκτικῶν βρακίῳ. Εἰς τὸ βάθος αὐτῆς ἐκείντο τρία κομψὰ χωρία. Διὰ τὸν παρατήρησεντα ἐκ τοῦ μέρους τούτου τὴν κοιλίαν εἶνε τὸ αὐτό, ὡσεὶ ἐβλέπε τις τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ὅταν ὑψοί τις τοὺς ὀφθαλμοὺς προσβλέπει βράχους γραφικῶς τεταγμένους καὶ τὰς κορυφὰς τῶν Ἄλπεων. Ὅπισθεν τῶν κορυφῶν τῶν ὄρεων τούτων ἐγείρεται τὸ φρούριον Ἀχάλμ πλαγιόθεν δὲ αὐτοῦ ὁ ὀρθακλῶδὸς εἰσδοεὶ περὶ αὐτῶν τὴν χώραν. Ἡ Λιχτενστάιν κείτῃ τῶν πλησίον τῶν νεφῶν ὡςτε δεσπόζει τῆς Βυρ-

τεμβέργης, τὸ δὲ βλέμμα δύναται εὐχαρίστως νὰ πλανᾶται μέχρι τοῦ κέντρου τῆς κάτω χώρας. Ἡ ἀπόψις εἶναι γοητευτικωτάτη ὅταν ὁ πρῶτος ἥλιος ἐξακοντιζῆ πλαγίως τὰς ἀκτῖνάς του ἐπὶ τῆς εὐτυχῆς ταύτης χώρας. Μεγαλοπρεπεῖς ἐξοχαὶ ἐκτείνονται ὡς μυριάχρους τάπητες. Τὸ βαθὺ πράσινον καὶ τὸ μελαγχρουν τῶν ὄρεων ἀποτελοῦσι τὴν ἀρχὴν. Ὅλοι οἱ χρωματισμοὶ ἐνοῦνται ἐν τῷ μεγαλοπρεπεῖ τούτῳ συμπλέγματι μέχρι τοῦ διαφανοῦσκουνοῦ, ὅπερ ἐνοῦνται μετὰ τῆς πρῶτης ἐρυθρότητος. Ὅποια ἢ ἀπόστασις ἀπὸ Λιχτενστάιν εἰς Ἄσπεργ καὶ ποῖος τόπος ἐν τῷ μεταξὺ! Δὲν εἶνε ἐπίπεδος ἡ χώρα οὔτε πεδιάς εἶνε μάλλον κυματισμοὶ ὑψωμάτων καὶ ὄρεων ἀνοψομένων καὶ ταπεινομένων, λόγοι ἀναρίθμητοι, οἵτινες κρῖπτουσι ἐν τοῖς κόλποις αὐτῶν πλαταιὰς κοιλιάδας καὶ χειράρρους, τοὺς ὁποίους ὁ ὀφθαλμὸς παρακολουθεῖ μέχρι τῶν τελευταίων τοῦ ὀρίζοντος ὄριων.

Ὁ Γεώργιος προετῆρει μετὰ θαυμασμοῦ. Προσπάθει νὰ βλέπῃ μακρὰν καὶ νὰ διακρίνῃ πάντα πύργον, πᾶν χωρίον. Ἡ Μαρία ἴστατο παραπλευρῶς αὐτοῦ. Συμμερίζετο τὸν θαυμασμόν του, καίτοι εἶχε ἀπολαύσει τοῦ θαύματος τούτου ἀπὸ τῆς παιδικῆς τῆς ἡλικίας. Τῷ εἰδείκνε χαμηλοφώνως πᾶν μέρος, λέγουσα αὐτῷ καὶ τὰ ὄνομα πάσης κορυφῆς καὶ παντὸς κωδωνοστασίου.

Δὲν γνωρίζω ἄλλο μέρος ἐν Γερμανίᾳ, εἶπεν ὁ Γεώργιος, δυναμεινὸν νὰ συγκρίθῃ πρὸς τὴν τοποθεσίαν ταύτην. Εἶδον πεδιάδας καὶ ἀνήλθον ὄρη, ἀπὸ τῶν ὁποίων τὰ βλέμμα ἐκτείνεται εἰς μακροτέρως ἀποστάσεις, ἀλλ' οὐδαμῶς βλέπει τις τὰς εὐφρόνας ταύτας ἐξοχὰς, τοὺς κλουσίας ταύτους ἀμνηστῶς, τὰ ἐκ κορυφῶν δένδρων ταῦτα δάση καὶ τοὺς ἀμπελώνας τούτους. Οὐδένα ἐφθόνησα μέχρι τοῦδε πρίγκιπα, ἀλλ' ὅταν βλέπῃ τις ἐνωπίον του τὰς ἐκτάσεις ταύτας καὶ δύναται νὰ εἴπῃ «Μοὶ ἀνήκουσι!»...

Βαθὺς στεναγμὸς ἀκούσθηκε πλησίον τῶν ἀπέσπασε τὴν Μαρίαν καὶ τὸν Γεώργιον ἐκ τῆς θέας τῶν ἐξοχῶν. Ἐστράφησαν ἃ προγεγραμμένως ἀπέειχεν αὐτῶν βήματα τινα. Ἀφουπνισθεὶς ἴστατο εἰς τὸ παράθυρον παρατηρῶν μελαγχολικῶς τὴν ἐξοχὴν· ὁ δὲ Γεώργιος ἠγνέει, ἐὰν οἱ λόγγοι σου, ἢ ἡ ἀνάμνησις τῆς δυστυχίας του εἶχον συγκινήσει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐχαιρίτισε τὸν Γεώργιον καὶ ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὸν οἰκοδομητῆν, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν δὲν ἦλθεν ὁ ἀγγελιαφόρος εἰσέτι.

Ὁ Σβάνιμπαργ δὲν ἐπέστρεψεν ἀκόμη, ἀπήντησεν ὁ Λιχτενστάιν.

Ὁ προγεγραμμένος ἐπέστρεψεν ἐν σιωπῇ εἰς τὸ παράθυρον καὶ παρετήρησε μακρὰν. Ἡ Μαρία προσήνεγκεν αὐτῷ ποτήριον πλήρες.

Ἐχετε θάρρος, ἄρχον, εἶπε, μὴ βλέπετε τὴν χώραν τόσον μελαγχολικῶς. Πιετε οἶνον, εἶνε βυρτεμβέργιος ἐκ τῶν

κυανῶν ἐκείνων ὄρεων.

— Πῶς εἶνε δυνατόν, ἀπήντησε στραφείς πρὸς τὸν Γεώργιον μετὰ μελαγχολικοῦ μειδιάματος, νὰ λυπηθῆται τις ὅταν ὁ ἥλιος ἀνατέλλῃ τόσον ἀκτινοβόλος ἐπὶ τῆς Βυρτεμβέργης καὶ ὁ οὐρανὸς σὰς μειδιά ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τόσον θελκτικῆς κόρης; Δὲν ἔχει οὕτω γενναίκα; Ἦ εἶνε τὸ ὄρη καὶ αἱ κοιλιάδες αὐταὶ, ὅταν μὰς μένωσι πιστὰ τοιαῦτα καρδίαι καὶ ταυότοι ὀφθαλμοί; Λάθετε τὸ ποτήριόν σας καὶ ἀσπίσωμεν. Ἐφόσον κατέχομεν θεσπὴν ἐν ταῖς καρδίαις ταύταις, οὐδὲν ἀπώλεσθη. Λοιπὸν, ὑπερ τῆς καλῆς Βυρτεμβέργης!

— Ὑπερ τῆς καλῆς Βυρτεμβέργης! ἐπανέλαθεν ὁ Γεώργιος, ὑψάν τὸ ποτήριόν του.

Ὁ προγεγραμμένος ἐμέλλε νὰ προσθέσῃ τι, ὅτε ὁ γέρον φύλαξ τοῦ πύργου εἰσῆλθε μὲ μυστηριώδες ἦθος. Εἶνε δύο ἔμποροι ἐμπροσθεν τοῦ πύργου καὶ ζητοῦσι νὰ εἰσελθῶσι.

ποθέσειν. Λέγεται δὲ δημοσιακός (περη-
λειζή ἐφένθη), ὥς διότι εἶναι ὁ πρῶ-
τος τοῦ δημοσίου γραφεῖου (διὸν καλε-
μι). Οὗτος εἶχε πρότερον μόνον ἔργον τὸ
νὰ ἐφορᾷ καὶ νὰ ἐξετάζη ἀπαντας τοὺς
ἐν τῷ εἰρημένῳ γραφεῖῳ γραφομένους ὀρι-
σμούς· πρὸ ὀλίγων δὲ χρόνων συστήθεν-
τος ἐν Κωνσταντινουπόλει τοῦ τακτικού
ἐμπορίου συστήματος, διωρίσθη ἐφορος
τῶν ἐμπόρων καὶ θεωρεῖ τὰς συμβαινού-
σας ἐν αὐτοῖς διαφορὰς· κρίνει, ἀνακρίνει,
δικάζει, καταδικάζει, καὶ ἐπιψηφίζει τὰς
δὲ αἰρετῶν κριτῶν γινόμενας ἀποφάσεις,
καὶ ὑποβάλλει εἰς ἀποτίσεις τὴν κατα-
δικασθέντα, καὶ συνάγει τὰ ὀφειλόμενα·
ἔχει δὲ πάντοτε τὴν ἐπιστάσιαν τοῦ δη-
μοσίου γραφεῖου.

ΚΘ.

Ὁ μουσικός (ἀμμετζή ἐφένθη). Οὗτος
ἔχει ἴδιον γραφεῖον, τὸ μουσικὸν λέγομε-
νον, ἐν ᾧ γράφονται ὅλα τὰ μεταξύ τῆς
ὑψηλῆς πόρτας καὶ τῶν ἄλλων εὐρωπαϊ-
κῶν αὐτῶν ἀμοιβαίως διδόμενα περὶ δια-
φόρων ὑποθέσεων ἔγγραφα. Ὅθεν δοθεῖσα
ἀναφορὰ παρὰ τινος τῶν πρέσβων μετα-
φέρεται παρὰ τοῦ διερμηνευτοῦ, δίδεται
τῷ ἐφόρῳ, καὶ ὁ ἐφορος τὴν στέλλει εἰς
τὸν μουσικόν, ὅστις ἀφ' οὗ τὴν καταγρά-
φει ἐν τῷ ἴδιῳ κώδικι, τὴν συντέμνει καὶ
τὴν ἐμφανίζει τῷ ὑπάτῳ. Εἰς ὅλας σχε-
δὸν τὰς μετὰ τῶν πρέσβων τοῦ ἐφόρου
ἐντεύξεις καὶ αὐτὸς παρευρίσκειται καὶ
καταγράφει ἀπαντὰ τὰ λεγόμενα, ἅτινα
καὶ διὰ τοῦ ὑπάτου ἐμφανίζονται ἢ ἀ-
ποστέλλονται τῷ βασιλεῖ. Ἀπασαί αἱ
πρὸς τοὺς ἄλλους βασιλεῖς γραφαὶ (κα-
μελέρ) δι' αὐτοῦ γράφονται, καὶ πᾶσαι
αἱ μετὰ τῶν ἄλλων αὐτῶν συνθηκαὶ εἰς
καταγεγραμμέναι ἐν τοῖς παρ' αὐτῷ κώ-
διξι· καὶ χρεῖας γενομένης ἐκείθεν ἀντι-
γράφονται.

Α.

Ὁ τοῦ ὑπάτου γραφεὺς (κλαχαζιά κλα-
τσι). Οὗτος εἶναι ὁ ἐφορος καὶ ἐπιστά-

της τοῦ ὑπαρχικῆ γραφεῖου καὶ ἀμέσως
σχετικὸς πρὸς τὸν ὑπαρχόν· εἰσάγει ἀ-
παντας τοὺς χρεῖαν ἔχοντας, ἀναδέχεται
τὰς ἀναφορὰς αὐτῶν, καὶ ἐπιστατᾷ εἰς
τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἀναγκαίων ὀρισμῶν ἢ
ἐπαρχιακῶν γραμμάτων. Οὕτως οὖν συγ-
κροτεῖται πᾶσα ἢ ἐν τοῖς ὑπατεῖσι ἀ-
ξιοματικῆ ἀρμονία. Πῆγτον δὲ ἦδη καὶ
περὶ τῶν ἐν αὐτοῖς γραφεῖων, καὶ πρῶτον
περὶ τοῦ δημοσίου (διὸν καλεμι).

ΛΑ.

Τοῦτο εἶναι τὸ μέγιστον ἀπάντων. Ἀπ'
αὐτοῦ ἐκδίδονται περὶ παντὸς πράγμα-
τος καὶ πάσης ὑποθέσεως διαφοροὶ ὀρι-
σμοί, οἵτινες εἰσι καὶ ἰσχυρότατοι. Ἐν
τούτῳ διαφυλάττονται οἱ διαφοροὶ τύποι
τῶν ὑποθέσεων, ὥστε καὶ πολλὰκις ὁ ἐ-
φορος ἐπαπορῶν διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τινος
ὑποθέσεως ἀπ' αὐτοῦ ζητεῖ τὴν διασαφή-
σιν (μουκτεζά), καὶ κατὰ τὴν δοθεῖσαν ἀ-
πόκρισιν ἐπιτάττει τὸ τέλος. Ἐχει ἴδιον
ἐπιτηρητὴν (διὸν κσεδαρί), ὅστις εἶναι
πρῶτος τῶν ἐν αὐτῷ γραφῶν.

ΛΒ.

Τὸ τοῦ γραφῆως (μεκτουπιζή καλεμι).
Τοῦτο ἀμέσως ἐξήρηται ἀπὸ τοῦ γρα-
φῆως, καὶ γράφονται ἐν αὐτῷ ὅλα τὰ ἀ-
πανταχοῦ γελλόμενα ὑπατικά γράμματα,
καὶ αἱ ἐπιτομαὶ τῶν ἐξωθεν στελλομένων
γραμμάτων καὶ διαφορῶν ἀγωγῶν (ΚΓ).

ΛΓ.

Τὸ ἐπὶ τῶν προνομίων (ταχβιλ καλε-
μι). Ἐν τούτῳ γράφονται πάντες οἱ βρα-
θευτικοὶ ὀρισμοὶ (περάτ), οἱ διδόμενοι
τοῖς ἡγεμόσι, τοῖς πατριάρχαις, τοῖς ἀρ-
χιερεῦσι, καὶ τοῖς τοιούτοις, ὁμοίως καὶ
οἱ τῆς ἀτελείας ἐνδεικτικοὶ (μουαφιγέτ
φερμαν λαρ).

ΛΔ.

Τὸ ἐπὶ τῶν ἀξιοματῶν (βουνοδ καλε-
μι). Ἐν τούτῳ γράφονται πάντα τὰ εἰ-
δοποιητικὰ γράμματα, ἅτινα κατ' ἔθος
στέλλονται ἀφ' ἐσπέρας εἰς ἐκείνους, οἵ-

τινες τῆ ἐξῆς ἡμέρα θέλουν διορισθῆ εἰς
τι ἀξίωμα. Ἐν τούτῳ καὶ γράφονται καὶ
καταγράφονται πάντα τὰ ἀποδεικτικά
ἔγγραφα, ἅτινα δίδονται εἰς ἕνα ἕκαστον
τῶν προδιβαζομένων ἢ ἐπὶ ψιλῷ ὀνόματι
γινόμενων ἀξιοματικῶν, ἅτινα ἀνάλο-
γοῦσι μὲ τὰ ἀποδεικτικά σημεῖα (καθβα-
λαρίας) τῶν Εὐρωπαϊκῶν. Ἀπὸ τούτου
ἐκδίδονται καὶ τὰ ἀποδεικτικά τῶν ἀρ-
χιεπισκόπων τῶν βασιλείων.

ΛΕ.

Τὸ μουστικόν. Ἐν τούτῳ . . .
(ἀεῖπει ἢ συνέχεια)
Ι. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΕΚΘΕΣΙΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΙΝΙΑΝΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 234.)

Ἡ ἀπληστος ἐπιθυμία τοῦ τυράννου
δὲν ἐχόρταινε μόνον μὲ αἵματα, ἀλλ' ἐ-
πρεπε νὰ καταδιώκῃ καὶ τὴν τιμὴν τῶν
δυστυχῶν κατοίκων. Ἐὰν θελήσῃ τις νὰ
περιγράψῃ πόσα τέκνα ἠρπάσθησαν ἀπὸ
τὰς πατρικὰς καὶ μητρικὰς ἀγκάλας διὰ
νὰ γείνωσι θύματα τῆς βδελυρωτάτης ἀ-
κρασίας, ὅχι μόνον αὐτοῦ ἀλλὰ ὅλης τῆς
οἰκογενείας του. . . πόσοι γένοι καὶ νέαι εὐ-
χαριστήθησαν νὰ χύσωσιν καθαρόν τὸ αἷμα
των εἰς τοὺς κόλπους τῶν γονέων των
διὰ νὰ μὴ μολύνωσι τὴν ἀθρότητα των.
πόσοι ἐσάπησαν εἰς πολυχρόνιον φυλακὴν,
διότι δὲν ἠθέλησαν νὰ παραδώσωσιν τὰ
τέκνα των ἢ τὰ ἐφυγάδωσαν· πόσων ἐ-
βαλε στρατιώτας καὶ ἀτίμασαν τὰς γυ-
ναῖκας, διότι δὲν ἔδωκαν τοὺς υἱοὺς ἢ
τὰς θυγατέρας των, αὐτὰ εἶναι μακροῦ
χρόνου ἔργον νὰ ἐκτεθῶσιν εἰς καταγρα-
φὴν καὶ τέλος πάντων εἰς τοιαῦτα συμ-
βεβηκότα πρέπει νὰ ῥίπτῃ κάλυμμα μὲ
δακρυσμένα ὄμματα ὁ τίμιος καὶ εὐαί-

σθητὸς ἄνθρωπος, καὶ νὰ μὴ δημοσιεύω-
ται εἰς τὸ κοινόν.

Μίαν ἐξηγητὰ καλπικὴν ὠμολογεῖ ὁ
ἴδιος Ἀλῆ πασᾶς ὅτι εἶχεν, ὅταν ἐγεινε
δερπετὰτ ναζιρίς, καὶ ἐξουσίαζε σχεδὸν
τὰ δύο τρίτα τῆς καλλιεργημένης γῆς ὁ-
ταν κατεστράφη καὶ ὅλας τὰς βοσκὰς καὶ
λοιπὰ προϊόντα τῆς ἀκαλλιεργήτου εἰς
τὴν ἐκτάσιν τῆς ἐπικρατείας του. Πῶς
τὰ ἀπέκτησε; καίον, φονεῶν, ἀρπάζων
καὶ μεταχειριζόμενος τὰ τρομερώτερα βα-
σανιστήρια· ἀρκεῖ μόνον ἕνα παράδειγμα
πρὸς πίστάσιν τῶν λοιπῶν. Τὸ Κάρλελι
μέχρι τινὸς ἐπροστατεύετο ἀπὸ τὸν Ἰσού-
φαγα Βαλιδὲ Κεχαγιά, καὶ δὲν ἤδυνατο
νὰ τὸ κατεδουλεύσῃ. Μόλις ἔμαθε τὴν
καταστροφὴν ἐκείνου, καὶ διορίζει ἕνα
ἐκ τῶν ἀγριωτέρων τοῦ δορυφόρων, ὅστις
περιήλθεν ὅλας ἐκεῖνας τὰς ἐπαρχίας, συν-
τρίβων γόνατα, κρημῶν, φονεῶν, καὶ
πράττων ὅσα νοὺς ἀνθρώπου δὲν δύνα-
ται νὰ συλλογισθῇ βασανιστήρια, ἕως ὅ-
του τοὺς κατάρθωσε νὰ υπογράψωσιν ὅτι
ἐπούλησαν τὴν πατρίδα των, ὅχι τὴν καλ-
λιεργημένην γῆν, ἀλλὰ τὸ χῶμα καὶ τὰ
ξύλα, διὰ νὰ περιλαμβάνηται καὶ τὸ βα-
λανίδι καὶ τὰ λιβάδια, καὶ οὕτω ὑπέθα-
λεν ὅλους τοὺς κατοίκους νὰ δίδωσιν τὸ
τρίτον ἀπὸ τῶν γεωργημένων καρπῶν,
καὶ τὰ ἄλλα νὰ τὰ ἀπολαμβάνῃ ὁλόκλη-
ρα· ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἀπὸ ἄλλα μυρία τοι-
αῦτα, εὐκλον καταλαμβάνει τις πῶς ἀ-
πέκτησε τόσα κτήματα ὁ Ἀλῆ πασᾶς.
Ἄλλα μῆπως κυριεύον τὴν γῆν εὐχα-
ριστεῖτο νὰ λαμβάνῃ ὅσα ἐλάμβανον οἱ
προλαβόντες κύριοι τῶν κτημάτων; ὅχι.
Οἱ γεωργοὶ ἀφ' οὗ ὑπέφερον ὅλα τὰ δυσβά-
στακτα βάρη τῆς δυναστείας του, καθὼς
καὶ ὅσοι εἶχον ἰδιόκτητον γῆν, ἐπλήρω-
νον τὸ τρίτον ὅλων τῶν προϊόντων εἰς αὐ-
τόν, ἔπειτα ἄλλα εἰς τοὺς ὑπαλλήλους
του, οἷον σουρμασάδες καὶ λοιποὺς· καὶ
τὸ χειρότερον, ὅταν δὲν εἶχον τιμὴν οἱ
καρποὶ, τοὺς ἐπεφόρτιζεν ἐπάνω εἰς τοὺς
γεωργούς, καὶ τοὺς ἐλάμβανεν ὁσάκις ἐγί-

νετο ἔλλειψις δηλ. μὲ διπλασίαν, τριπλα-
σίαν καὶ πολλαίς δεκαπλασίαν τιμῇ,
ἀφ' ὧν εἰς βάρος των ὅλας ὅσας δοκιμά-
ζουσι ζημία· οἱ καρποὶ ἀπὸ σῆψιν, φύραν
καὶ ἄλλας τοιαύτας βλάβας. Τούτῳ εἶχε
καθυποβάλλει τοὺς γεωργούς τῆς Στερεᾶς
Ἑλλάδος εἰς τόσα χρεῖα, ὥστε καὶ τὰ τε-
κνα των νὰ ἐπουλοῦσαν δὲν ἐφθάνε νὰ τὰ
πληρώσωσι.

Τοιαύτη ἦτον ἡ κατάστασις τῶν γεωρ-
γῶν εἰς τὴν Στερεᾶν Ἑλλάδα, ἡ ὁποία
κατοικεῖται τὸ περισσότερο ἀπὸ τοιού-
του ἐπαγγέλματος ἐργάτας, καὶ δὲν ἦτον
ὀλιγώτερα τὰ βάρη, εἰς τὰ ὅποια ὑπέκειν-
το οἱ κτηνοτρόφοι, οἱ ὁποῖοι ἀφ' οὗ ὑπέ-
φεραν πολλοὺς χρόνους τὸν καύσωνα τῆς
ἡμέρας καὶ τὸν παγετὸν τῆς νυκτός, ἐ-
σφάζοντο ἐκρεμῶντο, ἢ τὸ ἐλαφρότερον,
ἐλάμβανον χρηματικὰς ὑπερῶγκους ζη-
μίας· διότι τοὺς ἠρπάζον οἱ κλέπται τὰ
πρόβατα καὶ ἐτρέφοντο, ἔμεναν πολλα-
κίς μὲ μόνην ποιμενικὴν βακτηρίαν εἰς τὰς
χεῖρας στερούμενοι καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιου-
σίου ἀρτου.

Ἡ ἀρπαγὴ τῶν χρημάτων τῶν κατοί-
κων τῆς Στερεᾶς ἐνηργεῖτο παρὰ τοῦ τυ-
ράννου μὲ τὴν πλέον ἐντελῆ ἀκριβείαν.
δὲν ἐφθασαν ὅσα ἐλάμβανεν αὐτός, οἱ
υἱοὶ του, οἱ αὐλικοὶ του, οἱ δορυφόροι
του, ὡς καὶ οἱ θυρωροὶ του, ἀπὸ ὅλους
ὅσοι εἶτε διὰ ὑποθέσεις, εἶτε διὰ ποιήν
ἤρχοντο εἰς Ἰωάννινα· δὲν ἐχόρταινε μὲ
ὅσα ἐλάμβανε διὰ τῆς βίας, ἀλλ' ἠθέλε
νὰ συναρῇ καὶ τὰ ἔσχατα λείψανα μὲ
τὴν πλέον ἀξιογέλαστον πανουργίαν ἐ-
κλήρυντε γαμούς τῶν οἴων καὶ ἐγγόνων
του, καὶ ἐπροσκαλοῦσεν ὅλους τοὺς ὑ-
παλλήλους καὶ προκρίτους τῶν ἐπαρχιῶν
διὰ νὰ δωροδογήσωσι τὸν νυμφευόμενον·
ἔτρεχον οἱ ἄθλιοι σωρηδόν, καὶ ἐκτὸς τῶν
βαρυτάτων ἐξόδων τῆς διαμονῆς των
εἰς μίαν πολυδάμιον μεσόγειον ἀφορον
πόλιν, ὅπου τὰ πάντα μετακομιζόμενα
ἀλλαχόθεν ἦτον ἀκριβώτατα, ἐσώρευον
καὶ εἰς τὸ παμφάγον ταμεῖον τοῦ τυράν-

νου λίθους πολυτίμους, χρυσοὺς καὶ ἀρ-
γυροὺς σκευῆ, καὶ τὸ περισσότερο χρῆ-
ματα, ἐπειδὴ μεταπωλοῦσεν τὰ ἴδια ἀ-
σημικά εἰς ἄλλους διὰ νὰ τὰ προσφέρω-
σιν ἀποσιωπῶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Πάργας,
ὅτε ἐβύναζε περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἔδωκε
χρήματα εἰς τὴν ἀγοράν, καὶ ὅσα ἐπο-
ρολόγησε διὰ τὴν ἀνάκτησιν τοῦ στρα-
γίου εἰς Τεπελίνη, ὅτε ἐκῆν ἀπὸ κεραυ-
νῶν, καὶ ἄλλα μυρία τοιαῦτα ἐπινοήματα.

Ἄς μεταβῶμεν ἦδη νὰ παρατηρήσωμεν
καὶ ἄλλας κλάσεις πολιτῶν. Ὅλοι οἱ τε-
χνίται ἐκτὸς τῶν συνειθισμένων δοσιμά-
των, ἔπρεπε νὰ συνεισφέρουν καὶ ἰδιαίτε-
ρον, ἕκαστος κατὰ τὸ ἐπαγγέλωμα του.
Ἐκτίζοντο παλάτια, ἔπρεπε νὰ δουλεύ-
ουν ἀμισθί οἱ οἰκοδόμοι καὶ οἱ σιδηρουρ-
γοὶ· ἐχρειάζοντο ἐνδύματα εἰς τὸ στραγί,
ἔπρεπε νὰ δίδουν τὴν ὕλην οἱ ἔχοντες
ἐργαστήρια καὶ οἱ ῥάπται νὰ ῥάπτωσι.
Τέλος πάντων δὲν ἔμεινε κανένα ἐπάγ-
γελμα, οἷον τοιούτων βίαιον ἔρανον.

Τὸ ἐμπόριον ὅμως ἐπάσχε τὴν μεγαλη-
τέραν καταδρομὴν διότι ἐφαίνοντο πολλὰ
χρήματα κυκλοφοροῦντα εἰς χεῖρας τῶν
ἐμπόρων καὶ ἐνόμιζον οἱ τυράννοι ὅτι ἦ-
τον ὅλα ἰδικὰ των, ἐγκλήμα μέγαλον
διὰ Χριστιανῶν, ἐλάμβανον φροντίδα νὰ
τοὺς φυλακίσωσιν ἐπὶ διαφοροῖς προσά-
σεις, καὶ νὰ ἀποκτώσιν ὅχι μόνον τὴν ἰ-
διαιτέραν των κατάστασιν, ἀλλὰ καὶ
ὅσα ξένα χρήματα εὐρίσκοντο εἰς χεῖρας
των. Ἐκ τούτου ἠναγκάσθησαν νὰ ἐξο-
ρισθῶσιν αἰωνίως ἀπὸ τὴν πατρίδα των
τόσοι πλούσιοι ἔμποροι Ἰωαννίνων ὡς
Ζωσιμάδαί, Καπλάναι καὶ πολλοὶ ἄλλοι.
Τοῦτο συνετέλεσεν ὅχι ὀλίγον εἰς τὸ νὰ
διαλυθῇ ἡ περίφημος ἑταιρία τῶν Ἀμπε-
λακίων, ἐκ τούτου τέλος πάντων ἐρήμω-
σεν ἡ Κόζανη, ἡ Ράφανη, ἡ Σιάτιστα,
ὁ Τουρναβός καὶ τόσοι ἄλλοι ἔμποροι
καὶ πόλεις τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου.

Ἐὰν συγκρίνῃ τις τὰ δοσιμᾶτα ὅπου
ἔδιδεν ἡ Στερεὰ Ἑλλάς ἀνάκαθεν εἰς τὴν
Πόρταν, μὲ ὅσα ἐπεφόρτισεν ἔπειτα ὁ

— Εἶνε ἐκεῖνοι! ἀνέκραξαν συγχρόνως
ὁ προγεγραμμένος καὶ ὁ Λιχτενστάιν.
Ἄς εἰσεέλθωσιν.
Ὁ γέρον ὑπηρέτης ἀπεμακρύνθη.
Στιγμὴ ἀνησυχίας ἠκολούθησε τὴν ἀγ-
γελίαν ταύτην. Πάντες ἐτήρουν σιγὴν.
Ὁ ἰππότης Λιχτενστάιν ἐφαίνετο ζητῶν
διὰ τῆς θύρας νὰ διδῆ, ὁ δὲ προγεγραμ-
μένος νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴν του· ἀλλ'
ἡ ὥρτη καὶ τὸ ἐρύθημα, ἅτινα διεδέ-
χοντο ἄλληλα ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ τε-
λευταίου ἐδείκνυον πόσον ἡ προσδοκία
ἐτάραττεν αὐτόν, ἐπὶ τέλους ἤκουσαν
βηματισμούς ἐπὶ τῆς κλίμακος ἐπλησία-
ζον εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ ἀγνωστος ἔτρε-
με τοσοῦτον, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ στη-
ριχθῇ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τὸ στήθος του
ἐκλινε πρὸς τὰ ἔμπρός, τὸ δὲ βλέμμα
του ἦτο προσηλωμένον ἐπὶ τῆς θύρας,
ὡσεὶ ἠθέλε ν' ἀναγνώσῃ ἐπὶ τοῦ προσώ-
που τῶν ἀφικνουμένων τὴν εὐτυχίαν ἢ
τὴν δυστυχίαν.
Ἡ θύρα ἠνεψῆθη τότε . . .

ΙΑ.

Ὁ Γεώργιος ἐπίσης περιέμενε μετ' ἀ-
νυπομονησίας. Ἐξήτασε διὰ βλέμματος
ἀστραπιαίου τοὺς ἀφικνομένους· ὁ εἰς
ἦτο ὁ μουσικός τοῦ Χάρδτ, ὁ ἄλλος δὲ
ἦτο . . . ὁ γυρολόγος, τὸν ὅποιον εἶ-
χεν ἴδει εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Προβύλιγ-
κεν. Ὁ τελευταῖος ἀπέθεσε τὸν σάκκον,
τὸν ὅποιον ἔφερεν ἐπὶ τῆς βίβλας του, ἀ-
πέσπασε τὸ ἐμπλαστρον, ὅπερ ἐκάλυπτε
τὸν ἕνα τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀφῆκε τὴν
κεκυρωμένην στάσιν του καὶ παρουσιά-
σθη ὡς ἄνθρωπος εὐρωστος καὶ δραστή-
ριος μὲ φιογγωμίαν νοσημονεστάτην.
Μὰξ Στουμπφ! ἀνέκραξεν ὁ προγε-
γραμμένος διὰ φωνῆς ὑποκώφου. Διατί
τόσον κατηφής; Μὰς φέρεσι βέβαια κα-
λὸς εἰδήσεις. Δὲν ἔχει οὕτως; Ὅα μὰς
ἀνοίξωσι τὰς θύρας καὶ ἴ' ἀμυνθῶσι μεθ'
ἡμῶν βεβαίως μέχρι τοῦ τελευταίου!
Ὁ Μὰξ Στουμπφ δὲ Σβαίνσμπεργ ἐρ-
ριψεν ἐπὶ τοῦ ὀμιλοῦντος περιφροντι
βλέμμα.

«Ἐτοιμάσθητε νὰκούσητε δυσάρεστα,
ἀρχον! εἶπεν, ἡ εἰδήσις, τὴν ὁποίαν σὰς
φέρω δὲν εἶνε καλὴ.
— Πῶς! ὑπέλαθεν ὁ προγεγραμμένος
ἐν φέρυθημα ὀργῆς ἀνήλθεν εἰς τὸ πρό-
σωπόν του αἱ δὲ φλέβες τοῦ μετώπου
του ἤρχισαν νὰ ἐξογκῶνται. Πῶς; Πῶς;
λέγεις ὅτι δισταῖοσι; ὅτι ταλαντεύου-
νται; Δὲν εἶνε δυνατόν. Πρόσεχε, νὰ ζυ-
γίξῃς τοὺς λόγους σου, Μὰξ! ὀμιλεῖς
περὶ τῶν εὐγενῶν τῆς χώρας!
— Καὶ ἐν τούτοις τὸ λέγω, ἀπήντη-
σεν ὁ Σβαίνσμπεργ προχωρῶν κατὰ ἐν
βῆμα, καὶ θὰ τὸ ἔλεγον ἐνώπιον καὶ αὐ-
τοῦ τοῦ αὐτοκράτορος εἶνε προδότηι!
— Ψεῦδεςαί, ἀνέκραξεν ὁ προγεγραμ-
μένος διὰ τρομερᾶς φωνῆς· προδότηι, εἶ-
πες; Ἀδύνατον! Πῶς τολμᾶς νὰ προσ-
βάλλῃς τὴν τιμὴν τεσσαράκοντα ἰπποτῶν;
— Ὄ! εἶθε νὰ ἤμην ἐγὼ μόνος ἐπιβου-
λος κύων ἐγκαταλείπων τὸν κύριόν του.
Ἄλλὰ καὶ οἱ τεσσαράκοντα ἠθέτησαν τὸν
ὄρκον των. Ἀπωλέσατε τὴν χώραν σας!

κύριε δούξ. Ἡ Τυβίγγη παρεδόθη!
Ὁ ἄνθρωπος, πρὸς ὃν ἀπήνθονοντο οἱ
λόγοι οὗτοι, ἔπεσαν ἐπὶ ἐδωλίου τινός πλη-
σίον τοῦ παραθύρου· Ἐκάλυψε τὸ πρόσω-
πόν του διὰ τῶν χειρῶν του· τὸ στήθος
του ἀνῆρχετο καὶ κατήρχετο, ὡσεὶ εἴη-
ται εἰς μάτην ν' ἀναπνεύσῃ, οἱ δὲ βρα-
χιόνες του ἔτρεμον.
Οἱ ὀφθαλμοὶ ὄλων ἦσαν προσηλωμένοι
ἐπ' αὐτοῦ πλήρεις λύπης καὶ συγκινή-
σεως, πρὸ πάντων δὲ οὗ τοῦ Γεωργίου,
διότι, ὡς ἀστραπή, τὸ ὄνομα δούξ ἐξή-
χθη τὸν ἀγνωστόν ἐκ τοῦ σκοτούς, ὅπερ
περικάλυπτεν αὐτόν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
τοῦ Γεωργίου. Ἦτο ὁ ἴδιος, ἦτο ὁ Οὐλ-
ριχος τῆς Βυρτεμβέργης. Αἰφνης ἐνεθυ-
μήθη τὴν πρώτην μετ' αὐτοῦ συνάντησιν
αὐτοῦ, τὴν νυκτερίνην ἐπέσκεψιν ἐν τῷ σπη-
λαίῳ, τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους οὗτος
εἶχεν εἶπει αὐτῷ, τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν
θαυμασμόν του δι' αὐτόν. Δὲν ἤδυνατο
νὰ ἐννοήσῃ πῶς ὁ ἴδιος ἐπὶ τοσοῦτον και-
ρὸν δὲν ἀνεκάλυψε τοῦτο.

Ἐπὶ πολλὰ λεπτὰ τῆς ὥρας οὐδεὶς
ἐτόλμησε νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν. Δὲν ἠ-
κούον ἢ τὴν βαθεῖαν ἀναπνοὴν τοῦ δου-
κὸς καὶ τοὺς στεναγμούς τοῦ πιστοῦ αὐ-
τοῦ κυνός, ὅστις ἐφαίνετο ἐννοῶν καὶ συμ-
μεριζόμενος τὴν θλίψιν του. Ἐπὶ τέλους
ὁ Λιχτενστάιν ἐνευσεν εἰς τὸν ἰππότην
Σβαίνσμπεργ· προχώρησαν πρὸς τὸν Οὐλ-
ριχόν καὶ ἔθιξαν τὸ ἐνδύμα του, ὡσεὶ ἦ-
θελόν ν' ἀφουρνίσωσιν αὐτόν! Ἐμεινε σιω-
πηλὸς καὶ ἀκίνητος. Ἡ Μαρία ἐκλαίεν
ἰδιαίτερος κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ἐ-
πλησίασε δ' εἶτα διὰ βήματος δειλῶ καὶ
ἀσταθοῦς καὶ θέτουσα τὴν ὠραίαν χει-
ρὰ της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ δουκὸς παρετή-
ρησεν αὐτόν δειλῶς καὶ εἶπε·
— Ἀρχων δούξ! ἐδῶ ὑπάρχει ἀκόμη
μία καλὴ Βυρτεμβέργη.
Βαθῶς στεναγμῶς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στή-
θους τοῦ δουκὸς, ἀλλ' αἱ χεῖρές του συνε-
σφιγγθῆσαν ἰσχυρότερον ἐπὶ τῶν ὀφθαλ-
μῶν του, καὶ δὲν ἤγειρε τὴν κεφαλὴν. Ὁ
Γεώργιος ἐπλησίασεν ἐπίσης τότε. Ἀκου-

σίως ἀνεπόλει τὴν ἠρωικὴν ἐκφρασιν τοῦ
ἀνθρώπου τούτου, τὸ μεγαλεῖον, ὅπερ ἐ-
δείκνεν αὐτῷ, ὅτε τὸ πρῶτον τὸν εἶδε. Πᾶ-
σα λέξις, ἣν ἐπρόφερε τότε, ἐπανήλθεν
εἰς τὴν μνήμην του, καὶ ὁ νεανίας ἐτόλ-
μησε νὰ τῷ εἴπῃ.
— Διατί τόσον ὀλίγον θάρρος, ἀνθρω-
πε χωρὶς ὄνομα;
Si fractus illabatur orbis
Impravidum ferient ruinae!
Αἱ λέξεις αὐτὰς προὔξηναν εἰς τὸν Οὐλ-
ριχόν ἀνέλιπτον ἐντόπωσιν. Ἀπὸ τῆς
στιγμῆς ἐκείνης ἐφάνη ἀξίος τοῦ ὀνόμα-
τος ἀτρόμητος, ὅπερ ἔδωκαν αὐτῷ οἱ
σύγχρονοὶ του.
— Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθὴς λέξις, νέε μου
φίλε, εἶπε διὰ φωνῆς εὐσταθοῦς, πρὸς
ἐκπληξιν πάντων, καταβιάσας τὰς χει-
ράς του καὶ ἐγείρας ὑπερηφάνως τὴν κε-
φαλὴν του, ἐν ᾧ πολεμικὸν μένος ἐλαμ-
πεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Αὐτὴ εἶνε
ἡ ἀληθὴς λέξις καὶ σὰς εὐχαριστῶ διότι
μὲ τὴν ὑπερνήσατε. Προχώρησατε, Μὰξ

Ἄλλῃ παρὰ τοὺς οἰοῦντες, θέλει εὐρη-
 τώσῃ ὑπερβολῆν, ὥστε θέλει μείνει ἐκαστα-
 τικός. Ἐπειδὴ ἐκτός τοῦ ὅτι ἐδεκάπλευ-
 σίασιν ἀγροῦν τὰ προῦφραγμένα, ἐπεκρίθη
 νέα εἶδη πολυαριθμώτατα, ἀσυνεθίστα
 διάλω εἰς τὴν ἀσπὴν ὀθωνανικὴν ἐπι-
 καύται. Τοιοῦτον ἦτον ὁ δασμός (ἀσ-
 τὴς) τὰ ἀλογιστικά, τὰ ἐργαλειώτα, καὶ
 ἄλλα τοιαῦτα καινοφανῆ καὶ βαρύνοντα.

Εἰς τὴν ἐκθεσὶν τῆς διαγωγῆς τοῦ ἀ-
 παραδειγματιστοῦ τούτου τυράννου, καὶ
 ὅλης τῆς μιᾶς αὐτῆς οἰκογενείας, εὐρί-
 σκει τις τόσας ὑπερβολὰς κακίας, ὥστε
 καταστῆναι ἀνηθία καὶ νὰ μίσση καὶ
 τὴν φύσιν αὐτῆν τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν
 ἐφθασαν τόσα κτήματα ὅπου ἀπέκτισαν,
 τόσα παλάτια ὅπου ἔκτισαν, τόσα πολύ-
 τιμα πράγματα ὅπου ἐσώρευσαν εἰς τὰ
 τεκμαίριον, ἀλλὰ κατήνησαν εἰς τοιαύ-
 τὴν μικροπρεπεστάτην πλεονεξίαν, ὥ-
 στε καὶ οἰκίαν εὐθετον ἂν εἶχε κανεῖς,
 τὴν ἡραζοῦν, καὶ ἄλογον καλὸν καὶ ἀο-
 ματῶδες καὶ φορητῶδες καὶ λαγωνικά.

Ἐν ἄλλο μέσον χρηματισμοῦ, μόνον
 ὁ εἰς τοιαύτας ἐπινοίας γεννητικὸς αὐ-
 τοῦ τοῦ τυράννου νοῦς ἠδύνατο νὰ ἐπι-
 νήσῃ· δὲν εὐχαριστήθη νὰ μεταχειρι-
 σθῆ ἀνθρώπινα μέσα πρὸς διαρκῆ τῆς
 περιουσίας τῶν κατοίκων, ἀλλ' ἠ-
 θέλησε καὶ τὴν ἱερὰν χριστιανικὴν θρη-
 σκεῖαν νὰ τὴν κάμῃ ὄργανον τῆς πλεονε-
 ξίας του· ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς οἱ εὐρισκόμε-
 νοι εἰς τὴν ἐπικρασίαν του, ἔπρεπε νὰ
 χειροτονῶνται μετὰ τὴν συγκατάθεσίν του,
 εἰδμητῶς τοῦ εἰδωκε, πρᾶγμα ἐναντίον
 εἰς τὸ Μπαρῆτι, ὅπου οἱ Σουλτάνοι περὶ
 τούτου ἐξέδωκαν. Μόλις ἐκινούσαν ἀπὸ
 τὴν μεγάλην ἐκκλησίαν ὁ χειροτονούμε-
 νος ἀρχιερεὺς, καὶ ἔπρεπε νὰ διευθυνθῆ
 εἰς Ἰωάννιν· ἐκεῖ ἔλαμνε τὴν προσφοράν,
 ἡ ὁποία δὲν ἐφθάνε νὰ εἶναι ὑπεροχὸς
 καὶ περιωρισμένη εἰς μόνον αὐτὸν ἀλλ' ἔ-
 πρεπε νὰ συνοδύεσθαι καὶ μετὰ ἄλλας διὰ
 τοὺς υἱοὺς καὶ ἐγγόνους του, ἄλλας διὰ
 τοὺς ἀδελφούς καὶ γραμματικῶς του καὶ

ἄλλας διὰ τὰς δαυφύρους του μέχρι
 καὶ αὐτῶν τῶν θύμων καὶ τούτων
 πάντα πόθεν ἐσκέλετο; ἀπὸ τὴν βίβλιν
 τῶν δυστυχῶν καπαίων, μετὰ τὴν ἐπι-
 μπουγουριαν τῶν τυράννων, πολλὰς καὶ
 μετὰ δαυφύρους του. Ἐκτός τῆς πρῆ-
 τῆς ταύτης μεγαλοδωροῦ προσφοράς ἔ-
 πρεπε οἱ ἀρχιερεῖς νὰ δίδωσι καὶ ἐτη-
 σίας ἄλλας, καὶ νὰ ὑπόκεινται εἰς τὰς
 συνεφορὰς τῶν γάμων καὶ ἄλλων τοι-
 αύτων ἀταιτήσεων.

(Ἔσεται συνέχεια)

Η ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΦΟΣΚΟΛΟΥ.

Κατ' αὐτὰς περιήλθεν εἰς χεῖρας ἡμῶν
 πραγματεία τοῦ αἰδεσίμου ἱερέως Δρ.
 Φραγκίσκου Δὲ Μέντου ὑπὸ τῆς ἐπιγρα-
 φῆς «*Περὶ τῆς μελετωμένης καταδρασίως
 τοῦ ἐν Ζακύνθῳ οἰκίστου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ
 ποιητὴς Ὀδῦος Φόσκολος*» ἰταλιστὶ γε-
 γραμμένη καὶ ἐκδοθεῖσα ἐν Κερκύρα ἐκ
 τοῦ τυπογραφείου Ναχαμουλῆ.

Συμμερίζομενοι τὰς κρίσεις τοῦ συγ-
 γραφέως ἐν τῇ περιούδι ὁ λόγος πραγμα-
 τεῖα ἐκφράζομεν καὶ ἡμεῖς μετ' αὐτοῦ τὴν
 δικαίαν ἀγαπήτην κατὰ τοῦ ἀποτρο-
 πίου τούτου μέτρου, ὅπερ διενόηθη τὸ
 δημοτικὸν συμβούλιον Ζακύνθου.

Διατὶ εἰς πάντα τὰ πεπολιτισμένα
 κράτη δεικνύουσι σέβας καὶ στοργὴν πρὸς
 πάντα τὰ ἀεικείμενα τ' ἀνήκοντα εἰς
 ἀνδρᾶς τιμῆσιν τὴν Πατρίδα τῶν καὶ
 τὴν ἐποχὴν τῶν; Διατὶ ἡ μήτηρ τοῦ πο-
 λιτισμοῦ Ἑλλάδος νὰ ὑστερῆ κατὰ τοῦτο;
 Ὁ Ὀδῦος Φόσκολος ἐγεννήθη ἐν Ζα-
 κύνθῳ τῷ 1775 μ. Χ. νεώτατος μετέθ-
 ης. Ἐνετίαν ἐθῆκε διήκονε, τὰς ἐγκυκλο-
 παιδικὰς σπουδὰς του ἐν τοῖς σχολείοις
 τούτου. Τὸ πλεῖστον τοῦ βίου του διήλ-
 θεν ἐν ταῖς κυριωτέραις πόλεσι τῆς Ἰτα-
 λίας, θετῆς αὐτοῦ πατρίδος, ὅπου ἐν Ἐ-
 νετίᾳ, Μεδιολάνῳ, Φλωρεντίᾳ, Ρώμῃ

καὶ Νεαπόλει. Τῷ δὲ 1827 ἀπεθίωσεν ἐν
 Ἀγγλίᾳ.

Πρὸς τιμὴν τῆς μνήμης αὐτοῦ ἐγένετο
 πρὸ τῶν ἐτών μετὰ μεγάλης πομπῆς ἡ
 ἀνακομιδὴ τῶν λειψάνων τοῦ μνησθέντος
 ποιητοῦ ἐν Λονδίῳ εἰς Φλωρεντίαν, ἐν-
 θα εὐρανῆται ἅπαντα τὰ μνημεῖα τῶν με-
 γάλων ἀνδρῶν, καὶ οὕτως ἡ Ἰταλία ἐ-
 τεκμηρίωσε τὴν μεγίστην τῶν τιμῶν πρὸς
 τὸν μέγαν ταῦτον ἄνδρα.

Τούτων πάντων ἕνεκα συμφωνοῦμεν
 πληρέστερα μετὰ τοῦ αἰδεσίμου ἱερέως
 κ. Δὲ Μέντου καὶ προτρέπομεν δημοσίᾳ
 τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Ζακύνθου νὰ
 φεισθῆ τοῦ οἰκίστου, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ
 αἰδεσμός οὗτος. Ἑλλῆν ποιητῆς Φόσκο-
 λος, οὐ μόνον παραίτουμενον τὴν ἰδέαν
 τοῦ βανδαλικῆς τούτου ἔργου, ἀλλὰ καὶ
 ψυφίζον τὴν ἀναγκαίαν πίστωσιν πρὸς
 ἀγορὰν τῶν εἰρημίων οἰκίστου, ὅπως
 συγκαταριθμῆσθαι τούτου μετὰ τῆς δημο-
 τικῆς περιουσίας εἰς αἰδίων μνήμην αὐτοῦ.

Βέβαιον ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἡ εὐχὴ
 ἡμῶν αὐτῇ θέλει προσηκόντως ἐκτιμηθῆ
 παρὰ τοῦ Δημοτικῆς Συμβουλίου Ζακύν-
 θου, ἐπικαλοῦμεθα τὰ εὐγενῆ καὶ πατρι-
 ωτικὰ αἰσθήματα αὐτοῦ ἐπὶ ταύτης τῆς
 ὑποθέσεως, ὅπως μὴ προστεθῆ τοιαύτη
 κηλὶς εἰς τὰ χρονικά τῆς ἱστορίας τῆς
 ἰδέας αὐτοῦ πατρίδος ὑπερμεσοῦντι δε-
 κάτῳ ἐνάτῳ αἰώνι.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Ἀπριλίου 1886.
 Μ. ΓΥΓΑΛΟΣ, ἰατρός.

Σημ. τῆς Ἑβδόμης. Ἄγνοομεν τί ἀκριβῶς
 ἀπεράσισ καὶ ἂν ἐμνήσθαι εἰς τὴν ἀπόφασίν του
 τὸ ἀξιότιμον Δημοτικὸν Συμβούλιον, ὅπως δὲ
 ποτε τοῦτο ἀποδοτέον ἴσως οὐχὶ τόσῳ εἰς ἀρί-
 μοισιν, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν ἐπικρασίαν παρ'
 ἡμῖν γενικῶς ἀκρίβειαν καὶ περιφρόνησιν πρὸς πᾶν
 ἀντικείμενον ἱστορίας καὶ τέχνης τῶν μεσαιωνι-
 κῶν μεταγενεστέρων χρόνων, περὶ οὗ πολλὰ
 κ. ἔγραψεν ἡ Ἑβδόμη μόνη αὐτῆ ἀτυχῶς.

Στούμπου, κύριε Στάδιναπεργ καὶ ἐκθέ-
 σατέ μοι τὰ τῆς ἀποστολῆς σς. Ἄλλὰ
 προηγουμένως, δὲ μοι, Μκρία, τὸ πατή-
 ριόν μου!

— Ἐὰς εἶχον ἀφήσει τὴν παρελθούσαν
 Πέμπτην, ἤρχισ λέγων οἱ ἰππότας. Ὁ
 Ἰωάννης μ' ἔχων εἰς τὰ ἐνδύματα αὐτὰ
 καὶ μοι ὑπέδειξε πῶς ἔπρεπε νὰ φέρωμαι.
 Μετέθην εἰς Προβύλιαν διὰ νὰ ἴδω, ἂν
 δὲν θὰ ἀνεγνώριζον; ἡ ξενοδοχὸς μοι
 ἔδωκε δοχεῖον οἴνου μετὰ τοσαύτης ἀδια-
 φορίας, ὥστε οὐδέποτε εἶχον ἴδω τὸν ἰπ-
 πότην. Σπούμπου καὶ σύμβουλος τις μετ'
 οὐ πρὸ ὀκτῶν ἡμερῶν εἶχον ζωη-
 ρῶ; φιλονεικῆσαι συνέκρουσε τὸ πατήριόν
 του, ὥστε κατ' ὀλίγον τὴν ζῶην ὑπὲρ-
 ἔα μεταπάσης. Καὶ ὁ νεανίας ἦτο εἰς
 τὸ καπηλεῖον ἐπίσης.

Ὁ δούξ ἐφρίνατο εὐχαριστούμενος; ἐκ
 τῆς διηγήσεως ταύτης. Μετ' εὐθυμίας ἀ-
 ἤκιστα προδοκαμένης ἐν τῷ αὐτῷ δου-
 τυλίᾳ εἶπε.

— Τὸν εἶδες, Γεώργιε, σὺ! Εἶχε πρα-

γματικῶς τὸ ἦθος πένητος, ἀθλίον γυ-
 ρολόγιον; Εἶπέ μοι.

— Νομίζω ὅτι ἔκαμε πολὺ καλὰ τὸ
 μέρος του, ἀπῆντησαν ὁ νεανίας μετ' αὐ-
 τῶν ἐσπέρων εἰς Ράυτλιαν. Ἐκεῖ, εὐ-
 ρον ἐκ τῶ καπηλεῖοι συμμορίων, συμμά-
 χων ἐξ Ἀναγασθούργης, Νυρεμβούργης,
 Οὐλμης, πανταχόθεν τέλας, οἵτινες δι-
 σεσέδων μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Ράυ-
 τλιαν, ἀκραιφάντων ἐκ τῶν ὄψεων τῶν
 τὰ κέρατα τῆς ἑλάφου, ἄτινα ἡμεῖς ἐπὶ
 χεῖρας ἔθετε. Ἐκαρῶν καὶ ἐψάλλον ἐπὶ
 νεκτίον σὰς σατυρικά ἄσματα, τὰ ὅποια
 δεικνύουσι πόσον σὰς φοβούνται ἀκόμη.
 Τὴν πρῶτην τῆς μεγάλης Παρασκευῆς,
 μετέθην εἰς Τυβίγγην, ἡ δὲ καρδία μου
 ἐβλάπτον ἐνώπιόν μου τὴν ὄψαν, κοιλιάδα
 τοῦ Νέκαρ.

Ὁ δούξ ἐσφιξε τὰ χεῖρα του ἐστράφη
 καὶ ἐφίψε τὰ βλέμματά του μετὰ εἰς
 τὴν ἐξοχὴν. Ὁ κύριος Στάδιναπεργ ἔ-

στη ἔχων προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς
 ἐπὶ τοῦ κυρίου του, ἀλλ' οὗτος ἐνευσεν
 αὐτῷ νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τῆς ἐξοχῆς.

«Κατῆλθον εἰς τὴν κοιλάδα καὶ ἐξη-
 κολούθησα προχωρῶν πρὸς τὴν Τυβίγγην.
 Ἡ πόλις κατεῖχτο πρὸ πολλοῦ
 ἤδη ὑπὸ τῶν συμμάχων, ὀλίγα δὲ στρα-
 τεύματα ἔμενον ἐν τῷ στρατοπέδῳ, τὰ
 ὅποια εἶχον τοπθετησῆ ἐπὶ τοῦ ὄρους
 ὀπισθεν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἄμπερ.

Ἀπεφάσισα νὰ ἐισθῶ εἰς τὴν Τυβίγγην
 καὶ νὰ μάθω εἰς ποῖον σημείον εὐρί-
 σκετο τὸ φρούριον, πρὶν εἰσελθῶ διὰ τῆς
 μυστικῆς ὁδοῦ παρὰ τῆ φρουρᾶς. Γνωρί-
 ζετε τὸ πανδοχεῖον, ὅπερ εὐρίσκειται εἰς
 τὴν ἐξοχὴν, πλάσιον τῆς ἐκκλησίας
 τοῦ Ἄγ. Γεωργίου, ἐκεῖ εἰσελήθον καὶ ἤρ-
 χισα νὰ πίνω. Οἱ ἰππῶται τῆς συμμα-
 χίας, ὡς ἔμαθον κατ' ὄδον, ἤρχοντο συ-
 χνάκις ἐκεῖ ὥστε τὸ μέρος τοῦτο μοι ἐ-
 φρίνατο καταλλήλοτερον πρὸς ἐπιτυχίαν
 τοῦ σκοποῦ μου.

— Ἐρριφικινδυνεύσατε πολὺ, διέκο-

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

1) *Λογικά σφάλματα*. Ἐν σελ. 8, 1 λέ-
 γει «οἱ ἀρχόντες ὅμως οὗτοι καίπερ φι-
 λосоφου φύσιν ἔχοντες καὶ ἀριστα τρα-
 φέντες ἔνα ἀκριβῶς ὑπὲρ τῆς εὐπραγίας
 τῶν ἀρχομένων διαφέρωνται (sic) καὶ
 οὐδενὶ τρόπῳ περὶ ἴδια συμφέροντα σπου-
 δάζουσι, στέρονται, ἐν τῇ πολιτείᾳ τοῦ
 Πλάτωνος, καὶ κτημάτων καὶ οἴκου
 ἰδίου.» Ἀκριβῶς διότι ἔχοντες φιλοσόφου
 φύσιν οἱ ἀρχόντες καὶ διδοῖ ἀριστα πρὸς
 τὴν καταφρόνησιν τῶν ἰδίων συμφερόντων
 ἀνετράφησαν δύνανται νὰ στέρονται καὶ
 κτημάτων καὶ οἴκου. Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀν-
 τικείμενα αἱ ἐννοιαί, ὡς ὁ συγγραφεὺς
 ὑπέλαθεν, ἀλλὰ σύμφωνοι.

Ἐν σελ. 7 κατ. «Οἱ ἀρχόντες πρὸς ἐπι-
 τέλειαν τῶν δεδομένων ἔχουσι ἰσχύιν ἀ-
 περιόριστον, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Πλάτων τὰ
 ὅπλα τὸ χρηματιστικὸν τέλειον ἀποστε-
 ρήσας τῷ θυμοειδῆ γένει παρέδοτο» (sic).
 Διὰ τοῦτο ἀφείλετο τὰ ὅπλα τοὺς δη-
 μιουργοὺς ὁ Πλάτων καὶ παρέδωκεν αὐτὰ
 τοῖς φυλακείοις, διότι οἱ ἀρχόντες ἔχου-
 σιν ἰσχύιν ἀπεριόριστον; Μὴ οἱ ἀπεριόρι-
 στοὶ οὗτοι ἀρχόντες ἐφοδοῦντο μόνον τῶν
 δημιουργῶν ἐπαναστάσιν, ἐκ δὲ τῶν φυ-
 λακῶν ἦσαν ἀσφαλεῖς; Ταῦτα βεβαίως οὐ-
 δένα λόγον ἔχουσι. Οὐχὶ διὰ τοῦτο ἐδό-
 θησαν αὐτοῖς τὰ ὅπλα, ἀλλὰ διότι εἶχον
 φύσιν φυλακικὴν, διότι οὗτοι ἦσαν τοῦ
 ἀργυροῦ γένους ὡς χρησμοῦ ὄντος τότε
 τῆν πόλιν διασφαρῆται, δταν αὐτῆν ὁ οἰ-
 κηρος ἢ ὁ γαλιός φυλάξῃ» (Πολ. 415 C).

Σελ. 9, 8 «Ἡ προσήκουσα ἀναλογία
 τοῦ ἐλευθέρου πολίτου πρὸς τὴν πολιτείαν
 καὶ τὸ μέτρον τοῦ ταύτης τούτου μετέ-
 χειν τελεῖται ἀπὸ ἱστορικῆς ζυμώσεως
 βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον.» Πῶς τελεῖ-
 ται ἡ ἀναλογία κ.τ.λ. εἶνε καὶ ἡμῖν καὶ
 παντὶ ἴσως ἀκατανόητος.

Σελ. 10 μ. «Ἐσπάρσασε τὰ ἦθη τῶν
 πολιτῶν, τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄσεμον.»
 Αὐτοῦ «τῆς αἰδοῦς τὸ πρόσωπον ἠσθέ-
 ησε». Πῶς σπαράσσονται τὰ ἦθη, ποῖον
 δὲ τὸ πρόσωπον τῆς αἰδοῦς καὶ πῶς αὐτὸ
 καθὼ πρόσωπον εἰς σῶμα βεβαίως ἀντικον
 ἀσθενεῖ κατ' ἑαυτὸ ὡς ἴδιος ὄργανισμός,
 οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ. Ὁ Εὐριπίδης, εἰς
 δὲν παραπέμπει ὁ συγγραφεὺς, λέγει (Ἰργ.
 τῇ ἐν Αὐλίδι, στίχ. 1089) «ποῦ τὸ τὰς
 αἰδοῦς ἢ τὸ τὰς ἀρετὰς ἔχει σθένειν τι
 πρόσωπον;»

Σελ. 17 σημ. 2. «Ὁ θρησκευτικὸς βίος
 ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ τοῦ βίου μαρφή, ὡς πρό-
 χειρος τροφῆ ἀναφάνεται». Κατὰ ταῦτα
 ἐσθίεται καὶ ὁ βίος!

Σελ. 22, 7 «καὶ τοῦ καλοῦ μαρφαὶ καὶ
 παραστᾶσαι κρατύνουσι καὶ τρέφουσι με-
 ταδίδουσαι αὐτῇ (τῇ ψυχῇ) γαλήνην καὶ
 ἀγάπην.» Ἐχουσαι δὴ ἀγαπᾶται καὶ τῇ
 γαλήνην καὶ ἀγάπην μεταδίδουσι καὶ τῇ
 ψυχῇ!

Σελ. 29, 10 «Ἑλλήνες τὴν πρὸς Ἑλ-
 ληνὰς διαφορὰν οἰκείως καὶ ὡς διαλλα-
 γησόμενοι ἴδουσι.» Πῶς; ἀπ' οὐ λυεταί
 ἡ διαφορὰ αὐτῶν; πῶς δὲν διαλλάσσου-
 νται ἐτι, ἀλλ' ὡς μέλλοντες νὰ διαλλα-
 χθῶσι προσφέρονται πρὸς ἀλλήλους; Ὁ
 ἐπὶ μᾶλλον θέλων νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀ-
 λογίαν ταύτην ἐπίτω Πλατ. Πολ. 470 E.

Σελ. 35, 6. «Ἐπιτρέποντες λέγομεν
 ὡς ὁ ἄνθρωπος καθίσταται εὐδαιμόνιος οὐχὶ
 τοῦ σώματος ὡς φαινόμενον ἀλλὰ τοῦ
 νοῦ ὡς νοουμένου· ἐν τούτῳ κρατοῦντος,
 οὗτος καὶ ἡ πολιτεία, ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐν
 μείζονι εκπροσωποῦσα, εὐδαιμονεῖ, οὐχὶ
 τῆς ἀκατεργάστου ὕλης ἢ τῆς ἀξιώσεως
 τοῦ ἐγῶ ἀλλὰ τῆς ἠθικῆς ἰδέας κρα-
 τούσης, τῆς τὸ σύμπαν κυβερνώσης.» Ἐν-
 ταῦθα παρὰ τὸ σῶμα ὡς γαινόμενον καὶ
 τὸν νοῦ ὡς νοούμενον ἐν τῷ σώματι,
 παρὰ τὴν ἀκατεργάστον ὕλην ἢ τὴν ἀ-
 ξίωσιν τοῦ ἐγῶ, παρὰ τὸ λογικῶς παρα-
 πατεῖν, ἔχει νὰ θαυμάσῃ τις καὶ τὸ χα-
 ρίεν τῆς φράσεως καὶ τὸ πλαστικὸν τῆς

Σελ. 10 μ. «Ἐσπάρσασε τὰ ἦθη τῶν
 πολιτῶν, τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄσεμον.»
 Αὐτοῦ «τῆς αἰδοῦς τὸ πρόσωπον ἠσθέ-
 ησε». Πῶς σπαράσσονται τὰ ἦθη, ποῖον
 δὲ τὸ πρόσωπον τῆς αἰδοῦς καὶ πῶς αὐτὸ
 καθὼ πρόσωπον εἰς σῶμα βεβαίως ἀντικον
 ἀσθενεῖ κατ' ἑαυτὸ ὡς ἴδιος ὄργανισμός,
 οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ. Ὁ Εὐριπίδης, εἰς
 δὲν παραπέμπει ὁ συγγραφεὺς, λέγει (Ἰργ.
 τῇ ἐν Αὐλίδι, στίχ. 1089) «ποῦ τὸ τὰς
 αἰδοῦς ἢ τὸ τὰς ἀρετὰς ἔχει σθένειν τι
 πρόσωπον;»

Σελ. 17 σημ. 2. «Ὁ θρησκευτικὸς βίος
 ἐν τῇ ἀρχηγίᾳ τοῦ βίου μαρφή, ὡς πρό-
 χειρος τροφῆ ἀναφάνεται». Κατὰ ταῦτα
 ἐσθίεται καὶ ὁ βίος!

Σελ. 22, 7 «καὶ τοῦ καλοῦ μαρφαὶ καὶ
 παραστᾶσαι κρατύνουσι καὶ τρέφουσι με-
 ταδίδουσαι αὐτῇ (τῇ ψυχῇ) γαλήνην καὶ
 ἀγάπην.» Ἐχουσαι δὴ ἀγαπᾶται καὶ τῇ
 γαλήνην καὶ ἀγάπην μεταδίδουσι καὶ τῇ
 ψυχῇ!

Σελ. 29, 10 «Ἑλλήνες τὴν πρὸς Ἑλ-
 ληνὰς διαφορὰν οἰκείως καὶ ὡς διαλλα-
 γησόμενοι ἴδουσι.» Πῶς; ἀπ' οὐ λυεταί
 ἡ διαφορὰ αὐτῶν; πῶς δὲν διαλλάσσου-
 νται ἐτι, ἀλλ' ὡς μέλλοντες νὰ διαλλα-
 χθῶσι προσφέρονται πρὸς ἀλλήλους; Ὁ
 ἐπὶ μᾶλλον θέλων νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀ-
 λογίαν ταύτην ἐπίτω Πλατ. Πολ. 470 E.

Σελ. 35, 6. «Ἐπιτρέποντες λέγομεν
 ὡς ὁ ἄνθρωπος καθίσταται εὐδαιμόνιος οὐχὶ
 τοῦ σώματος ὡς φαινόμενον ἀλλὰ τοῦ
 νοῦ ὡς νοουμένου· ἐν τούτῳ κρατοῦντος,
 οὗτος καὶ ἡ πολιτεία, ἡ τῶν ἀνθρώπων ἐν
 μείζονι εκπροσωποῦσα, εὐδαιμονεῖ, οὐχὶ
 τῆς ἀκατεργάστου ὕλης ἢ τῆς ἀξιώσεως
 τοῦ ἐγῶ ἀλλὰ τῆς ἠθικῆς ἰδέας κρα-
 τούσης, τῆς τὸ σύμπαν κυβερνώσης.» Ἐν-
 ταῦθα παρὰ τὸ σῶμα ὡς γαινόμενον καὶ
 τὸν νοῦ ὡς νοούμενον ἐν τῷ σώματι,
 παρὰ τὴν ἀκατεργάστον ὕλην ἢ τὴν ἀ-
 ξίωσιν τοῦ ἐγῶ, παρὰ τὸ λογικῶς παρα-
 πατεῖν, ἔχει νὰ θαυμάσῃ τις καὶ τὸ χα-
 ρίεν τῆς φράσεως καὶ τὸ πλαστικὸν τῆς

φαντασίας καὶ τὸ κάλλος τῆς παραστᾶ-
 σεως.

2) *Ἀδιανοῦτα*. Σελ. 7, 11. «Ἡ ἀρετὴ
 καὶ χρηστότης τοῦ ἀνθρώπου αὐξεῖ (τίνα;)
 καὶ τελεοῦται μόνον ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ
 ἀγωγῇ καὶ παιδείᾳ, καὶ ὑπὸ τὴν ἀμε-
 στον ταύτης (ποιὰς τῶν κριτῶν); ἔποπτεται.
 Πολιτεία, ἀγωγή καὶ παιδεία κενταὶ
 ἐνταῦθα ἐκ παραλλήλου. Ὁ συγγραφεὺς
 ἠθέλων ἴσως νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀρετὴ καὶ χρ-
 στότης αὐξεται καὶ τελεοῦται μόνον διὰ
 τῆς ἐν πολιτείᾳ δυνατῆς ἀγωγῆς καὶ
 παιδείσεως.

Σελ. 8, 13... «ἴδια ἐνὸς ἐκάστου δι-
 καια κατ' οὐδένα τρόπον ἀναγράφονται,
 καὶ ἐφ' ὅσον δὲ τοῦτο χωρεῖ, χωρεῖ διὰ
 τὸ διαφέρειν τῆς πολιτείας». (Μαντείας
 δεῖται).

Σελ. 12 τέλ. «Ἡ δικαιοσύνη τῆς ἀρε-
 τῆς καὶ ἐν τῷ παρόντι, ὡς μάλιστα δ' ἐν
 τῷ μέλλοντι βίῳ, προβάλλεται ὡς τὸ ἔ-
 πατον τέλος ἀποτελεσμένης μακαριότητος
 καὶ εὐδαιμονίας.»

Σελ. 17, 20 «Ἐνταῦθα (ἐν τῇ τρυφῇ
 πόλει) πρόκεινται ἡδὴ οὐχὶ σιτιβάδες
 πλέον, ἀλλὰ κλίνας καὶ τράπεζαι, μύρα
 καὶ ἐταῖραι· κινεῖται ἐτι ἡ ζωγραφία,
 χρυσοὶ δὲ καὶ ἐλέφας καὶ πάντα τὰ τοι-
 αῦτα κτῶνται. (!)»

Ἡ κινουμένη ἐνταῦθα ζωγραφία καὶ
 τὸ κτᾶσθαι ἐπὶ παθητικῆς διαθέσεως
 λαμβανόμενον ἐπιφέρουσιν ἰλιγγον.

Ἐν σελ. 18, 15 ἔχομεν ἀπὸ τῶν ἐντά-
 σεως!

Ἐν σελ. 23, σημ. 2. «καὶ ἀμφοτέραι
 (ἡ δικαστικὴ καὶ ἰατρικὴ) οὐχὶ ποιητι-
 καὶ ἀλλ' ἀνακτῶνται ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων
 ἐνεργούσιν.» Ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι μ.
 «τοὺς ἐλευθέρους τὰ ἄσματα καὶ τὰς
 ψυχὰς.» Ὁ Πλάτων λέγει (Πολ. 410 A)
 τοὺς εὐφρεῖς τὰ σ. κ. τὰς ψ.

Σελ. 26, 3 «ἀλλ' ὅταν ἡ ψυχρότης ἐκ
 τῶν διαφορῶν τοῦ ἐγῶ τῶν τέλειον σθε-
 σθῇ!!» ἴσω; θέλει νὰ εἴπῃ ὁ συγγραφεὺς
 «Ὅταν ἐξαλειφθῇ τέλειον ἡ ἐξ ἐγωιστικ

λόγων προκύπτουσα διαφορά και δυσμενεία. Ο θέλων να θαυμάση στρυφνότητα άναγνώτω πᾶσαν τὴν 26ην καὶ 34ην σελίδα.

Ἐν σελ. 32,7 «Τὸ μὲν, παρὰ Σωκράτει, πολιτεύεσθαι ἀφώρα οὐχὶ τὸ τοῦ πολιτευτοῦ συμφέρον... ἀντὶ παρὰ μὲν τῷ Σωκράτει ἡ κατὰ μὲν τὸν Σ. τὸ πολιτεύεσθαι κτλ.

Τὸ μὲν μένει ἐν ταῦθα ἀνανταπόδοτον, τὸ δ' ἀφορᾷ συντάσσεται, νῦν μὲν αἰτιατικῆ, νῦν δὲ ἐμπροθ. δοτ. «τὸ παιδεύειν (ἀφώρα) οὐχὶ ἐν τῇ ῥητορικῇ, ἀλλ' ἐν τῇ διαλεκτικῇ» Περίττον δὲ νὰ εἰπωμεν ὅτι ἀφορτεταὶ αἱ συντάξεις εἶνε ἐσφαλμένοι.

Τὸ ἐν σελ. 37 μ. «τὰ μαθήματα διδάσκονται μετὰ γλυκύτητος καὶ ἡδονῆς» πῶς ἐκλήπτεον;

Ἐν σελ. 39,3 καθίσταται ὁ συγγραφεὺς ἀσάφης, διότι παρέλιπε τὴν τοῦ Πλάτωνος λέξιν «πράττοντας» (Πρβλ. Πολ. 540 Β).

Σελ. 38,1 «Οἱ προκριθέντες... τὰ δεδιδαγμένα μαθήματα συγκεφαλαιούσιν ἤδη καὶ ἐπιτέμνουσι συνοπτικῶς ἢ τοιαύτη μάθησις συμβῆλλει (τούτέστι ἀμνει συμβόλαιον) περὶ τὴν καταληψὶν τῆς φύσεως τοῦ ὄντος, ἐστὶ βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγίνηται καὶ διαλεκτικῶς φύσεις ἀνευρίσκει καὶ ἀποδεικνύει». Ἀδιανόητον εἶνε ἐν ταῦθα πῶς ἡ μάθησις ἀνευρίσκει τὰς διαλεκτικὰς φύσεις. Ὁ Πλάτων λέγει (Πολ. 537 C) «Μόνη γοῦν, εἶπεν, ἡ τοιαύτη μάθησις βέβαιος ἐν οἷς ἂν ἐγγίνηται. Καὶ μεγίστη γέ, ἦν δ' ἐγώ, πέτρα διαλεκτικῆς φύσεως καὶ μὴ ὁ μὲν γὰρ συνοπτικῶς διαλεκτικῶς, ὁ δὲ μὴ οὐ».

(Ἐπταὶ συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΣΑΚΟΡΡΑΦΟΣ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

Β'.

ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥΣΑ

[Καὶ τὸ κάτωθι πολῦτιμον διὰ τὴν τοπικὴν ἰδίαν ἱστορίαν ἐγγράφον παρεχώρησεν ὑμῖν ὁ φιλόλαλος συμβολαιογράφος κ. Γ. Μπουρνιάς, οὐτινος αἱ ἀκάματοι προσπάθειαι πρὸς περισυναγωγὴν παντὸς σωζομένου ἱστορικοῦ Ἀθηναϊκοῦ ἐγγράφου μεγάλως θὰ διαφωτίσωσι τὴν ἱστορίαν τῆς ἱερᾶς πόλεως.]

ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΗΣ

Οἱ ἀνὰ πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν εὐρισκόμενοι παναγιώτατοι καὶ μακαριώτατοι πατριάρχαι, θεοπρόβλητοι, πανιερώτατοι λογιώτατοι, καὶ ὑπέριμοι μητροπολίται θεοφιλέστατοι τε καὶ ἐλλογιμώτατοι ἐπίσκοποι ποιμένες καὶ διδάσκαλοι τῆς οἰκουμένης, ἀεὶλαμπεῖς ἀστέρες τοῦ νοητοῦ στερεώματος, ἐκλαμπρότατοι αὐθένται καὶ τοπάρχαι ὑψηλότατοι αἰδεσιμώτατοι καθηγούμενοι καὶ πανοσιώτατοι ἱερομόναχοι πανευλαβέστατοι ἱερεῖς, εὐγενέστατοι καὶ χρησιμώτατοι ἄρχοντες καὶ πραγματευταί· καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Χριστιανῶν, σὺν γυναίκεϊ καὶ τέκνοις· τοῖς μὲν ἀρχιερεῦσιν αὐθένταις τε καὶ τοπάρχοις, τὴν ὀφειλομένην ἐδαφῆ, καὶ προσήκουσαν τελοῦμεν μετόνομιαν· τοῖς δ' ἑτέροις ἅπανιν ἐκτενεῖς ἰκεσίας χαίρας πρὸς οὐρανὸν ἀφρομεν ἀκαταπαύστως προσεύουσαι πᾶσαν ὑγίαν, σωτηρίαν εὐημερίαν, καὶ ρῶσιν κατὰ τὸν διπλοῦν ἀνθρώπων ἡμεῖς αἱ ταπειναὶ καὶ εὐτελεῖς τῶν μοναχουσῶν, αἵτινες ἐν τῇ περιφανεστάτῃ πόλει τῶν Ἀθηνῶν, τὸ εὐαγέστατον κοινόβιον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἁγίου ἐνδόξου Ἀνδρέου τοῦ ἐν Ἀποστόλοις πρωτοκλήτου, ἐπιτηροῦσαι, καὶ τὸ νῦν

Ὁ τίτλος ὑπάρχει ἐν τῇ Σπρραγίδι τῆς Μονῆς, ἧς τὰ εἰρήπια σώζονται, ὡς γνωστὸν, πλησίον τῆς Μητροπόλεως.

ἔχον πολυκινδύνους φυλάττουσαι τὴν ἀγαθαρχεικὴν τοῦ θεοῦ πρόνοιαν παρακαλοῦμεν, καὶ διὰ παντὸς δεόμεθα. Γνωστὸν οὖν ἔστω τῇ ὑμετέρᾳ ἀντιλήψει καὶ καλοκάγαθίᾳ, πῶς σήμερον, ἐκάτον εἰκοσι χρόνοι, τὸ κοινοβιακὸν μας τοῦτο μόναστήριον, ἐπρωτοκτίσθη ἀπὸ τὴν τρισιωτάτην μητέρα ἡμῶν, τὴν ἁγίαν Φιλοθέην, ἡ ὁποία ἦτον ἐκ γένους ἐπισήμου καὶ ἐπιφανεστάτου τῶν Μπενιζέλων τῷ θεῷ δὲ ἔρωτι πτερωθεῖσα καὶ τὰ φθαρτὰ πάντα τῆς παρουσίας ζωῆς καταλιπούσα, ἐτραβίξε πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τὴν πλάνην τοῦ κόσμου, καὶ εἰς τὸ τῆς μοναδικῆς πολιτείας φιλοσοφικώτατον ὕψος ἀνεβίβασε. Τὴν ὁποίαν καὶ μετὰ θάνατον ὁ δοξασθεὶς ὑπ' αὐτῆς θεός, τοσοῦτον ἐδόξασεν, ὥστε ὁποῦ τὸ ἁγιώτατόν της λείψανον ἐμυρόβλησε σῶόν τε εὐώδες καὶ ἀδιαλώθητον διαμένει, μέχρι καὶ σήμερον, θαυμάσια ἀπειρα ἐκτελοῦν ὄμως ὁ φθόνος τῶν Ἀγαρηνῶν διηνεκῶς μᾶς ἐνοχλεῖ, καὶ ταραττεῖ καὶ τρεῖς φοραεῖ εἶναι τώρα, ὁποῦ ἐκ βάρθρων τὴν ἀνω βηθεῖσαν τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης μονὴν οἱ ἀσεβεῖς ἐκρήμνισαν ἀλλὰ πάλιν ταῖς αὐταῖς πρεσβείαις ὄση δύναμις μετὰ τὴν συνδρομὴν τῶν Χριστιανῶν ἀνηγέρθη καὶ ἀνφοδομήθη ἡμεῖς μὲν ἀποροῦσαι εἰς τὰ δυσβάστακτα χρέη, καὶ δοσίματα, ὁποῦ τυραννοῦμεθα, προστρέχομεν, εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς ἀβραμιαίας ὑμῶν διαθέσεως, καὶ εἰ ἡμῶν τῶν εὐρισκομένων πέμπομεν κοινῶς τὴν παρούσαν ἀδελφὴν μας θεοσεβεστάτην προηγουμένην καὶ δύο ἑτέρας σὺν αὐτῇ ἀδελφᾶς καὶ δεόμεθα νὰ τὰς δεχθῆτε καὶ νὰ τὰς συνδράμητε λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐλεοῦντες αὐτὰς διὰ νὰ μᾶς προφθάσῃ ἡ ἐλεημοσύνη σας νὰ ἀνανεύσωμεν αἱ πτωχαὶ καὶ ὁ μισθαποδότης Χριστὸς διὰ πρεσβειῶν τῆς ὁσίας μητρὸς ἡμῶν Φιλοθέης νὰ σᾶς τὰ ἀναποδώσῃ εἰς

Τὰ ἅγια λείψανα της, ὡς γνωστὸν, σώζονται ἐτι καὶ σήμερον.

(Ἐπταὶ συνέχεια)

συχνάκις ἐμέμφετό μου, ὁσάκις δὲν συνειμορφοῦμαι πρὸς τὰς ἰδέας του. Πῶς ἀπατάται τις περὶ τῶν ἀνθρώπων! Ἐὰν μὲ ἤρῳτα τις ποῖος ἡδύνατο νὰ μὲ προδώσῃ καὶ ποῖος θ' ἀνθίστατο εἰς τοῦτο, διὰ τὸ τελευταῖον θὰ ὠνόμαζον τὸν Σταδίου καὶ διὰ τὸ πρῶτον τὸν Γεώργιον Χέββεν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔλεγε πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης θὰ ἦγεν ἴσως ἐπικουρίας, ἢ ἐὰν τοῦτο ἦτο ἀδύνατον θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ φρούριον διὰ μυστικῶν ἀτραπῶν. Οἱ σύμμαχοι ἐξήνεγκον περὶ τούτου διαφόρους γνώμας, ἀλλὰ συνεφώνησαν ἐν τέλει ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐπιφέρωσι τὴν συμφωνίαν ἐν τῇ φρουρᾷ πρὸ τῆς εἰσοδοῦ σας εἰς τὸ φρούριον. Διότι ἐπειτα, ἐσκέπτοντο, ἡ πολιορκία αὕτη ἡδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ μακρὸν. Ὅταν ἤκουσα ταῦτα, δὲν μοι ἐφάνη πολὺ φρόνιμον νὰ μεταβῶ εἰς τὸν πύργον διὰ τῆς μυστικῆς ὁδοῦ καὶ νὰ παραδοθῶ τοιούτοτρόπως. Πραγματικῶς πῶς ἡδυνάμην νὰ μὴ

σκεφθῶ ὅτι ὁ Σταδίου εἶχεν ἤδη λάβει ἴσως τὴν ὑπάτην διοίκησιν! Ἀπεφάσιμα νὰ περιμείνω μέχρι τῆς ἐπιούσης ἂν μέχρη τῆς πρωίας τοῦ Σαββάτου δὲν ἤκουον δυσάρεστον τι περὶ τῆς φρουρᾶς, ἐσκόπων νὰ εἰσέλθω εἰς τὸν πύργον καὶ νὰ ἀνακοινώσω τὸ ἐγγράφον τῆς ὑμετέρας Ὑψηλότητος. Περιεφερόμην ἐν τῷ στρατοπέδῳ καὶ ἐν τῇ πόλει, οὐδεὶς δὲ μὲ ἠνώχλησε. Προσεπάθουν πρὸς τούτοις νὰ εἶμαι πλησίον πάντοτε τῶν ἀρχηγῶν καὶ οὕτω ἐφθασεν ἡ μεσημβρία.

Αὐτὰ ἐγένοντο τὴν Μεγάλῃν Παρασκευῇ ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ Λιχτενστάιν.

Μάλιστα τὴν Μεγάλῃν Παρασκευῇ. Μετὰ μεσημβρίαν τὴν 3ην ὥραν ὁ Γεώργιος Φρόνδσεργ μετέβη ἐπιππος μετὰ τινῶν ἀρχηγῶν πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ φρουρίου καὶ ἠρώτησεν ἐὰν ἐκτιζον ἐντός. Δὲν ἤμην πολὺ μακρὰν ἐκεῖθεν ὥστε εἶδον τὸν Σταδίου ἐλθόντα εἰς τὰς ἐπαλξεις καὶ ἤκουσα αὐτὸν λέγοντα.

Ὅχι, διότι τοῦτο θ' ἀντέβαιναν

εἰς τοὺς ὄρους τῆς ἀνκωχῆς, ἀλλὰ βλέπω ὅτι ἐργάζεσθε καὶ σῆς ἔξω. Ὁ Γεώργιος Φρόνδσεργ ἀπήνησεν. Ἐὰν ἐγένετο τοιοῦτόν τι, ἐγένετο ἀνευ διαταγῆς μου. Τότε ὁ ἐν τῷ πύργῳ ἀπήνησεν· Εἶμαι ὁ Λουδοβίκος δὲ Σταδίου. Ὁ Φρόνδσεργ ἐγέλασε καὶ ἐθώπευσε τὸν πώγωνά του.

Ἄν ἦνε ὅπως λέγεις, ἀνέκραξε, θ' ἀλλάξω τὰ πράγματα καὶ ἔσπευσε ν' ἀνατρέψῃ πλείστους ἐκ χύματος κορίφους ἐπὶ τινῶν ὄρουματων. Προσεκάλεσεν εἶτα τὸν Σταδίου νὰ καταβῆ μετὰ τινῶν ἱπποτῶν διὰ νὰ πῶσι μετ' αὐτοῦ.

Καὶ κατέβησαν; ἀνέκραξεν ὁ δούξ, οἱ προδότες, κατέβησαν;

Ἐπταὶ συνέχεια

Ὅχι, διότι τοῦτο θ' ἀντέβαιναν

τὴν αἰώνιον βασιλείαν ἑκατονταπλασίονα καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ἐν Ἀθήναις ΑΧΟ μηνί.

Ἡ ἐναγεσάτη τῆς τοῦ ἁγίου Ἀνδρέου Μονῆς καθηγουμένη.

Χριστοδουλή μοναχὴ καὶ αἱ λοιπαὶ μοναχαί.

ΠΟΙΗΜΑ

[Καίτοι ἡ ἑβδομάς συνήθως δὲν ἑορτασθεῖται ποιήματα, κατ' ἐξαιρέσειν πράττει τοῦτο σήμερον, συμπονοῦσα εἰς τὸ ἄλγος τῆς προσφιλοῦς οἰκογενείας καὶ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῆς νεαρᾶς ποιητρίας.]

ΕΠΙ Τῷ ΘΑΝΑΤῷ

ΑΝΝΗΣ Θ. Μ. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

Ὅλιγα λούλουδα κ' ἐγὼ σὺ φέρω, ἀδελφῆ μου Δείξου τὰ στάζον δάκρυα τὰ πόνουμυρισμένα, καὶ κλαῖε τὰ καυμένα καὶ αὐτὰ μὰζ μὲ μᾶζ.

Ἄχ! πῶς δὲν ἐλυπηθῆκες, καλῆ μου Ἀννέτσουλα τὴν δόλια σου μανουῦλα πούναι ἔ τὴν ζενιτάλι!

Μὲ πόνω τὴν ἐφώναξες Πρὶν κοιμηθῆς ἀκόμα, μὲ τὸ γλυκὸ σου στόμα ἐπρόφερες «μαμμά».

ἐνθ' ὁ ὕπνος ἔκλειε τὰ βλέφαρά σου, φίλη, καὶ εἰς ὄλων μᾶς τὰς ἀκοῆς εἰς ποιητῆς ὀμίλει.

Ἄχ! τὸ λούλουδο δὲν μπόρετ' ἰσχυρὸν νὰ Πειθαινεὶ τὸ τριαντάφυλλο καὶ ἴη τὸ κυπαρίσσι.

Καὶ τώρα ὁποῦ ἐφθασεν ἡ πέτρομῆν ἡμέρα καὶ κεί ἐπάνω θὰ ἴδῃς τὸν δόλιο μου πατέρα, μίανθερμὴν παράκλησιν καὶ ἐγὼ σὺ ἀποστεινῶ εἰπέ του τὸ παράπονον τὸ μέγα μου κείνο, θεὶ καὶ αὐτὸς ἐδιάθηκε νὰ χάρη τὸ ταξίδι πρὶν κἂν νὰ τὸν ζαναῖδω καὶ νὰ μὲ ζαναῖδη.

Ἐν Ἀθήναις, 10 Μαΐου 1886.

ΦΑΡΕΝΤΙΑ Α. ΦΟΥΝΤΟΥΚΑΗ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ

Πλὴν τῆς μεταφράσεως τοῦ «Ιουλιου Καίσαρος» τοῦ Σαίξπηρ, ἦν ἐπιλοπένησεν ἡ γράφει τοῦ κ. Μ. Ν. Δαλαβλάη, ὁδδὲν ἕτερον ἔργον προήλθεν ἐκ τῆς χρονίαν στεναίαν πασχούσης φιλολογίας ἡμῶν. Διὰ τῆς δημοσιεύσεως ταύτης συμπληροῦνται ἡ μεταφράσις τῆς σειράς τῶν τριῶν ῥωμαϊκῶν τοῦ Σαίξπηρ δραμῶν τῶν «Γουλιου Καίσαρος», «Κοριολανού» καὶ Ἀντωνίου καὶ Κλεοπάτρας.

Ὡς γνωστὸν, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἰουλιου Καίσαρος ἠρώσθη ὁ ποιητῆς ἐκ τῶν Παρραλλήλων Βίων τοῦ ἡμετέρου Πλουτάρχου· ἠκολούθησε δὲ τὸν Ἕλληνα ἱστορικὸν μετὰ τὸσαύτης ἀκριβείας, ὥστε καὶ φράσεις καὶ λέξεις ἐτι τοῦ Πλουτάρχου παρέλαβεν. Εἶνε δὲ, ὡς γράφει ὁ Γερβάνος,

Σ. σ. Ἐ. Ἡ ἀτοχῆς μήτηρ ἦτο εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὁποῦ ἐκῆδουσε καὶ ἄλλην νεαρὰν θυγατέρα της.

ἀξία θηρυμασίῳ ἢ κεκαλυμμένη ἐκείνη τέχνη τοῦ ποικητοῦ καὶ ἡ ἀδιάλειπτος δύναμις, δι' ἧς μετέβαλεν εἰς δράμα τὸ κείμενον τοῦ ἱστορικοῦ. Ἐραδύτερον ἴσως παραθέσωμεν τινὰ τῶν ἐπιτυχεστέρων χωρίων.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ

Ἀπὸ τοῦ Α' τεύχους (τόμ. Β') τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Γεωλογίας» ἤρξατο καὶ εἰς τὸ ἑπταετήριον ἐπιστημονικῆ συζήτησις μετὰ τῶν ἐν τῷ Πανεπιστήμιῳ καθηγητῶν κ. Πέτρου Παπαρρηγοπούλου καὶ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀντωνίου Μουφερράτου.

Ἡ συζήτησις ἤρξατο διὰ τῆς «περὶ τῆς διαρκείας τῆς σωτηρίας ἀγαμιάθου τῶν ἁσιακῶν κτημάτων» διατριβῆς τοῦ κ. Π. Παπαρρηγοπούλου (τεύχ. Α').

Ὁμοίως φύσεως διατριβὴν ἐδημοσίευσεν ὁ κ. Μουφερράτος εἰς τὰ τεύχη Δ' Ε', Ζ' καὶ Η', οἵνετι ἀπαντῶσαν εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναλῶν πρὸς ταῖς γνώμας τοῦ κ. Παπαρρηγοπούλου καὶ τὰς τοῦ κ. Καλλιγᾶ «τῶν ἡμετέρων λευτεῶν», ὡς τοὺς ἀποκαλεῖ ὁ νέος συγγραφεὺς, γνωρίζων τόσον καλῶς νὰ μιγνύη τὴν ἐμβροθεῖαν ἐπιστήμονος μετὰ τῆς χάριτος ἐπιπυλλιδόγράφου.

Εἰς ταῦτα ἀνταπήνησεν ὁ πολυμαθὴς καθηγητῆς (τεύχος Θ') μετὰ τινὸς ὁμοῦς περὶ τῆς «ἡμετέρας ἀναμιάθου τῶν ἁσιακῶν κτημάτων» καὶ τὰς τοῦ κ. Καλλιγᾶ ἐπιστήμης, οἵτινες πολλὰ ἐκ τοιούτων μελετῶν προσδοκᾶσι.

Ἡ ἀλλεγευτικὰ. Ἀληθῆ θρίαμβον ἤρατο ὁ ἐκ Κερκυρας ἡμετέρος μουσοργῆς Σπῆρος Σαμάρας συνθέσας τὸ μελοδράμα Flora mirabilis καταγοητεύσαν τὸ φιλόμουσον τοῦ Μιλάνου κοινόν.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ

Ἐν τῷ Δ' καὶ Ε' τεύχεϊ τοῦ «Αἰγυπτιακοῦ Ἀστέρος» Ἀλεξάνδρειας, ἐδημοσίευσθη ἀρχαιολογικῆ περὶ Κύπρου διατριβὴ κατὰ μεταφράσιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ τοῦ κ. Ρ. Ἀμιλ. Λάγκ, ὁποῦ τοῦ κ. Εὐρ. Ν. Φραγκοῦδη. Ἐν τῇ διατριβῇ ταύτῃ καταφαίνεται ὁ ἀρχαιολογικὸς τῆς ἀτοχῆς Ἑλληνίδος ἡρώρας πλοῦτος καὶ οἰκαίτηρ, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ἦσαν παρεμφερεῖς πρὸς ἀποθήκας ἀργυροπλαστικῆς καθὼ περιέχοντες δεκάδας χιλιάδων ἀγγείων ἀνηκόντων εἰς χιλιάδας τάφων.

Πληθος ἐπιγραφῶν διγλώσσων (Κυπριακῶν καὶ Φοινικικῶν) διδουσῶν ἐπαρκῶς τὴν κλεῖδα εἰς διαγνώσιν ὅλης τῆς Κυπριακῆς γραφῆς, ἀγαλλμάτων, ἀγγείων καὶ πρὸ πάντων χρυσῶν νομισμάτων ἔχουσαι περιέλθει εἰς ξένων χεῖρας.

Ἐντὸς ὅ ὥραν ἠγοράσαμεν 600 χρυσῶ νομισμάτων τοῦ Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου... Πάντα διετηροῦντο καλῶς, φρονόμενα ὡσεὶ ἀρτίως ἐκκοπέντα... κατε-

χοι. 99 τύπους μὴ ὑπάρχοντας ἐν ταῖς τοῦ Μουσείου συλλογαῖς.

Ἐπαίρειν δὲ τὴν διατριβὴν διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἀδιστακτῶς δύνανται νὰ εὐρεθῶσιν εἰσέτι ἐν Κύπρῳ νῦν ἀντικείμενα ἀναμφισβητήτου ἀρχαιολογικῆς ἀξίας. Εὐχάριστοι δὲ τυγχάνει ὅτι δὲν παρεμβάλλονται πλέον κωλύματα, ὡς τὸ πρόσθεν».

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Ἱστορία τῆς Ἑλλάδος (μετ' εἰκόνων) Σπ. Π. Λάμπρου. Τεύχος Π' περιέχον τὰ κατὰ τὸν Μιλτιάδην, Θεμιστοκλῆ καὶ Ἀριστείδην, τὰς προπαρασκευὰς τοῦ Ἐεξου καὶ τῶν Ἑλλήνων εἰκόνα τῶν Θερμοπυλῶν κτλ.

Ἰσόλιος Καῖσαρ (Σαίξπηρ) μεταφράσις ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς ὑπὸ Μ. Ν. Δαμαρᾶ. Παιδαγωγός, παιδαγωγικὸν φύλλον δις τοῦ μηνός ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἀριστείδου Χαρροκόπου Α' διδασκάλου τοῦ Διδασκαλείου. Τὸ ἔργον εἶνε ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως.

Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων κατὰ τὸ Γ'. ἔτος τοῦ ἐν Θεσσαλονικῇ σωματείου «ὁ Ἐναγγελισμὸς» ὑπὸ Σωτ. Δ. Παπαργαρίου προέδρου.

Τὸ τριαντάφυλλο Ἀυρικὰ ποιήματα Δημοτρίου Α. Σαμιανοῦ Σμυρναίου. Ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ—ΜΥΘΟΙ—ΠΑΡΟΜΙΑΙ ΣΥΛΛΕΓΕΝΤΕΣ

ΥΠΟ ΟΦΤΙΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΥ (ΟΦΤΑΚΟΥ) (πρῶτον ὑπασπιστοῦ τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη)

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΗΑΗ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΞ

Τούρκος Ἀνατολίτης ἐγέννησε παιδί ἀκαπαύστατον καὶ μουρλόν καὶ ὀλονένα τοῦ ἔφερε δυστυχήματα τοῦ πτωχοῦ πατέρα, καὶ διὰ τοῦτο τὸ ἀπέβαλε καὶ τὸ ὠνόμασε Δελη Ἀχμέτην. Ἀποῦ τὸ ἀπέβαλεν, ἔφυγεν ἀπὸ τὴν Ἀνατολίην καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν. Ὁ δυστυχῆς ὁ πατέρας κατέπιν ἀπὸ τὴν λύπην του ἀπέθανεν. Ὁ δὲ Δελη Ἀχμέτης ἐπροχώρησεν, ἐβῆκε καὶ εἰς τὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἔγεινε Βεζύρης μέγας καὶ πλοῦς. Μετὰ ταῦτα ἡ μητέρα του ἐβῆκε πλῆσιόν του. Ἀποῦ δὲ κατόπιν ἐγέρασε καὶ ἀρρώστησε νὰ πεθάνη, ἐκάλεσε τὸν υἱὸν της διὰ νὰ τὸν εὐχθῆ ἀποῦ τὸν εὐχθῆθη, τοῦ εἶπε: «παιδί μου, ἂν μ' ἐρωτήσῃ ὁ πατέρας σου διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα τοῦ Κράτους, τί νὰ τοῦ εἴπῃ;» Ἐννοια σου, μητέρα μου, εἶπε τὸ παιδί τοῦτο μόνον εἰπέ· ὅτι «τὸ παιδί σου, ὁ Δελη Ἀχμέτης εἶναι Βεζύρης, καὶ αὐτὸς ἐννοεῖ τί πράγμα εἶναι ἡ διοίκησις τοῦ Κράτους.»

ΕΞ

Πλοῦτον Κεφαλλονίτικο ἐναυάγησεν.

είχε μέσα και έναν παπά. Οι άνθρωποι έσωθησαν γυμνοί. Είς τὸ παράλιον ἔτυ-
 χεν ἕνας χριστιανὸς καὶ ἔδωκε τοῦ παπα
 σὴν καπόταν τοῦ χάριν τῆς ψυχῆς του,
 καὶ εἶπε τοῦ παπα καὶ τὸ ὄνομα του.
 Ἐπειδὴ ὁμοῦ, ὁ παπὰς δὲν εἶχε χαρτὶ γὰ
 τὸ γράψῃ, τὸ ἔλησμονῆσεν. Ὑστερον δὲ
 δταν ἐλειτουροῦσε ἐνθυμεῖτο νὰ τὸν μνη-
 μονεύῃ, καὶ ἔλεγεν οὕτω: «Μνήσθητι, Κύ-
 ρις, ἐκεῖνου ὅπου μοὶ ἔδωσε τὴν καπό-
 ταξαν».

ΕΖ'

Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Δράμακῃ εἰς τὸ
 Ἅγιονόρι οἱ Ἕλληνες ἐπῆραν τῆς καμῆ-
 λικς του. Ἐνας ἐκ τούτων εἶχε τὴν οἰ-
 κογένειάν του εἰς τὴν Ζακύνθον, καὶ ἐνό-
 μισε καλὸν ἀπὸ τὰ λάφυρα ὅπου ἔκαμε
 νὰ στειλῇ μίκαν καμῆλαν εἰς ἕνα ἐκεῖ φί-
 λον του, ὁ ὁποῖος ὑπερασπίζετο τὰ παι-
 διὰ του. Καθὼς ἐβγήκεν εἰς τὸν μῶλον
 ἢ καμῆλα, ὄλος ὁ κόσμος ἐμαζώχθη νὰ
 τὴν ἴδῃ, διότι ἦτο πρᾶγμα πρωτοφανὲς
 εἰς τοὺς κατοικοῦς τῆς Ζακύνθου. Ἀπὸ
 ὄλους δὲ τοὺς συναχθέντας ἦτον ἕνας
 πλέον γέροντας καὶ πολύπειρος καὶ τὸν
 ἠρώτησαν οἱ ἄλλοι νὰ τοὺς εἴπῃ τὸ φη-
 νόμενον τί ἦτον. Αὐτὸς δὲ μετὰ πολλὰς
 καὶ μεγάλας παρατηρήσεις καὶ σκέψεις
 εἶπεν, ὅτι εἶναι ὡσὰν *μυλων χρόνων λαγός*.

ΕΗ'

Ἐνας ἄνθρωπος ἐφώνησε ψάρι νὰ φῆῃ
 εἰς τὸν δεῖπνον. Ἦτο παρασκευῆ βραδύ.
 Καθ' ὁδὸν ὅπου ἐπήγαινε ἀπήντησεν ἄλ-
 λον γινώριμόν του πολύλογον ἀρχισαν
 τὴν οὐλίαν, καὶ ἐπηγαίνονόρχετο με τὸν
 φίλον ἀγατῶν τὰ ψάρια εἰς τὸ χεῖρὶ του,
 ἕως οὐ ἐξημέρωσε τὸ σάββατον, ἐβρώμι-
 σαν τὰ ψάρια, τὰ ἐπέταξε καὶ ἐπῆρε κρέας.

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΑΝΕΥ ΕΡΩΤΗΣΕΩΝ

**Ἄμοιδαταί τῶν λαῶν φιλοφρο-
 νῆσεις.**—Κατὰ τινὰ τοεχικὴν διήγησιν,
 ὅτε ὁ Ἐωσφόρος ἐκρημίσθη ἐκ τοῦ οὐ-
 ρανοῦ, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς μετὰ τρυφῆς
 ὁρμῆς, ὥστε τὸ σῶμά του διεσκορ-
 πίσθη εἰς τεμάχια. Ἡ κεφαλὴ του ἔπε-
 σεν ἐν Ἰσπανίᾳ, ἡ καρδία του ἐν Ἰταλίᾳ,
 ἡ κοιλία του ἐν Γερμανίᾳ, αἱ χεῖρές του
 ἐν Τουρκίᾳ καὶ Ταρταρίᾳ καὶ οἱ πόδες
 του ἐν Γαλλίᾳ. Ἐνεκὰ τούτου οἱ Γάλ-
 λοι ἀγαπᾶσι τὸν γρόνον, οἱ Τούρκοι καὶ
 οἱ Τάρταροι τὴν λεηλασίαν, οἱ Γερμα-
 νοὶ τὴν τράπεζαν, οἱ Ἰταλοὶ τὸν ἔρωτα
 καὶ τὴν προδοσίαν, οἱ Ἰσπανοὶ τὰς ἰκ-
 νοφορήσεις καὶ τὴν ἀλαζονείαν. Εἰς τοὺς
 Σκίθους τὰ χεῖρῶν καὶ τὴν ὁποιάν ὁ δι-
 αδοκῆς ἐκέρχεται κατὰ τὴν στιγμήν τῆς
 πτώσεώς του, διὰ νὰ ἐπιγράψωσιν, ὄλας
 τὰς ἀδικίας, τῶν ὁποίων ἐγένοντο θύ-
 ματα ἐξ ἀμνημονεύτων χρόνων ἢ πινα-
 κίς δὲ αὕτη οὐδεμίαν ἔχει πλέον κενὴν
 θέσιν (1).

Ἐκαστος λαὸς ἔχει παροιμίας ἰδίας
 περὶ τῶν γειτόνων του, φυσικῶς δὲ αἱ
 παροιμίαι αὗται δὲν εἶνε πάντοτε κα-
 λακτυκικαί. Οἱ Γερμανοὶ, λόγου χάριν,
 χαρακτηρίζουσι τοὺς Τσέχους ὡς *γοῦρο-
 κεφάλους* ἐπὶ τούτῳ δὲν προσβάλλονται
 οὔτοι, λέγουσι δὲ καὶ οἱ ἴδιοι περὶ ἑαυ-

τῶν «Ὁ Τσέχος ἔχει καρδίαν ἐξ ὕσκας
 καὶ ἐν τῇ κεφαλῇ χάλικα ἀματὰ δύο
 ταῦτα προστριβῶσιν ἀμέσως ἀνάπτει».
 Περὶ τῶν Ρώσων λέγουσι τὰ ἑξῆς: «Χω-
 ρίς κνοῦτον τίποτε δὲν κάμουν» καὶ
 «ἔξυσε τὸν Ρώσσον, νὰ μουγκρίσῃ ἢ ἀρ-
 κοῦδα». Τὴν παροιμίαν ταύτην οἱ Γάλλοι
 παραφράσαντες ἐπὶ τὸ εὐγενέστερον λέ-
 γουσι «ἔξυσε τὸν Ρώσσον καὶ θὰ φωνῇ ὁ
 Τάρταρος». Οἱ Ἄγγλοι ἀρκοῦνται κα-
 λοῦντες τοὺς Ρώσσους «παιδιά πωγωνο-
 φόρα». Ἐν Βοημίᾳ καὶ Γαλικίᾳ διὰ τοῦ
 ὀνόματος γερμανὸς ἢ γερμανικὸν καλοῦσι
 πᾶν ὄν ἢ ἀντικείμενον ἥκιστα θελκτικόν.
 Ὁ παντικὸς π. χ. εἶνε γερμανὸς· οἱ Σλο-
 βάκοι τὸν καρκίνον ὀνομάζουσι γερμανι-
 κὴν κκαρβίδα, τὰς δὲ ὀνακάνθας γερμα-
 νικὰ ῥόδα. Ὁ Φιλανδὸς ἰσχυρίζεται ὅτι
 ὁ ὄρκος τοῦ Γερμανοῦ δὲν ἀξίζει τίποτε,
 ὁ δὲ λόγος τῆς τιμῆς του εἶνε ψεῦδος. Ὁ
 Γάλλος, ὅστις χαρακτηρίζεται ὡς γερμανι-
 κὸν πᾶν ὅ,τι στερεῖται σαφηνείας, βεβαιοῖ
 ὅτι ὁ Γερμανὸς εἶνε βίαιος καὶ ἀδικος πα-
 σαν δὲ φιλονικίαν ἀνευ αἰτίας καλεῖ *γερ-
 μαρικὸν καυγᾶν*. Οἱ Δανοὶ ἔχουσι ἀνάλο-
 γόν τινα φράσιν, οἱ δὲ Ἰταλοὶ δὲν γνωρί-
 ζουσι χειρότερον πρᾶγμα Γερμανοῦ γε-
 νομένου Ἰταλοῦ «*Tedesco italicani-
 sato diavolo incarnato*» ἢτοι «Γερμα-
 νὸς ἐξιταλισθεὶς, διάβολος ἐνσαρκωθεὶς».
 Οἱ Πολωνοὶ λέγουσιν ὅτι οἱ Γερμανοὶ
 εἶνε οἱ μεγαλειότεροι λαίμαργοι καὶ οἱ
 μεγαλειότεροι τοῦ κόσμου μέθυστοι.

Οἱ Γάλλοι δὲν χαρακτηρίζονται καλ-
 λίτερον ὑπὸ τῶν γειτόνων τῶν. «Ὁ Ἀτ-
 τιλας ἦτο ἡ μάστιξ τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ Γάλ-
 λοι ἀδελφοί του», λέγουσιν οἱ Ἰταλοὶ, οἱ
 δὲ Γερμανοὶ «Ἐῦχου νὰ ἔχῃς τὸν Γάλλον
 φίλον σου, ἀλλ' ὄχι γείτονά σου». Ἀλλῃ
 τῶν παροιμίας ἐμπνευσθεῖσα ὑπὸ τῆς ζη-
 λοτυπίας λέγει «ζῆ ὡς ὁ ἀγαθὸς Θεὸς ἐν
 Γαλλίᾳ». Τοῦτο ὁμοῦ ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ
 του δὲν παραδέχεται ὁ Ἰσπανὸς ἰσχυρι-
 ζόμενος ὅτι «ἐὰν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ ζῆσῃ
 ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ κατώκει ἐν Ἰσπανίᾳ ἔχων
 μάγειρον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας».

Παρὰ τοῖς Γάλλοις καὶ Γερμανοῖς ὁ
 Ἄγγλος εἶνε συνώνυμος τῷ πιστωτῇ. Ὁ
 Ρώσος βεβαιοῖ ὅτι ὁ Ἄγγλος ἔχει τὸ
 πνεῦμα εἰς τὸ ἄκρον τῶν δακτύλων καὶ
 ὁ Γάλλος εἰς τὸ ἄκρον τῆς γλώσσης. Οἱ
 Ἄγγλοι λέγουσι περὶ τῆς γλώσσης τῶν «Ἡ
 μεγάλη Βρετανία εἶνε ὁ παραδείσιος τῶν
 γυναικῶν, ὁ ἄδης τῶν ἵππων καὶ τὸ κλά-
 θαρτήριο τῶν ὑπηρετῶν».

Οἱ Σέρβοι λέγουσι «Τρεῖς Τούρκοι καὶ
 τρεῖς Ἕλληνες κἀμουν ἐξ ἑμῶν παραδεδε-
 σμένοι οἱ δὲ Ἕλληνες φυλάξου ἀπὸ γέρο Τούρ-
 κο καὶ ἀπὸ νέον Σέρβον(3)». Ὁ Ρώσος
 ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ Ἕλλην μόνον ἀπαξ τοῦ
 ἔτους λέγει τὴν ἀλήθειαν, προσθέτει δὲ:
 «Ὁ Ἀθίγγανος ἀπατάται ὑπὸ τοῦ Ἐ-
 βραίου, ὁ Ἐβραῖος ὑπὸ τοῦ Ἕλληνο» καὶ ὁ
 Ἕλλην ὑπὸ τοῦ Διαδόλου».

Οἱ Ἰταλοὶ ἐν γένει κρίνονται πάντων
 δυσμενέστερον. «Ῥυπαρὸς ὡς Ἰταλὸς»
 λέγει μία γαλλικὴ παροιμία. Ὁ Δαλιμά-
 τας βεβαιοῖ ὅτι «Ὁ Ἰταλὸς διὰ χρήματα
 φονεῖ καὶ τὸν ἀδελφόν του». Πάντες
 ὁμοῦ ἐκτιμῶσι τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἐκ τού-

του δὲ καὶ ἡ παροιμία «διὰ ν' ἀπατήσῃς
 Ἰταλὸν πρέπει νὰ ἐξυπνήσῃς ἐνωρίς». Καὶ
 μία πολωνικὴ παροιμία «Ὁ Ἰταλὸς σκέ-
 πτεται πρὶν κάμῃ τὴν ἀνοησίαν, ὁ Γερ-
 μανὸς, ὅτε τὴν κάμῃ καὶ ὁ Πολωνὸς
 ἀφοῦ τὴν κάμῃ.» Ἀλλῃ παροιμία, πολω-
 νικὴ ἐπίσης, λέγει: «Ὁ,τι ἐπινοεῖ ὁ Ἰτα-
 λὸς, τὸ ἐκτελεῖ ὁ Γάλλος, ὁ Γερμανὸς τὸ
 πωλεῖ, ὁ ἠλίθιος Πολωνὸς τὸ ἀγοράζει
 καὶ ὁ Ρώσος τοῦ τὸ παίρνει διὰ τῆς
 βίας». Ἐν Ἰταλίᾳ λέγουσιν «Ὁ Ἰσπανὸς
 φαίνεται κακὸς καὶ δὲν εἶνε, ὁ Ἰταλὸς καὶ
 φαίνεται καὶ εἶνε, ὁ Πορτογάλλος φαίνε-
 ται τρελλὸς χωρὶς νὰ εἶνε. Λέγουσι πρὸς
 τούτους: «Ὅταν ὁ Ἰσπανὸς καταλάβῃ
 νῆσον, κτίζει κατ' ἀρχὰς ἐκκλησίαν, ὁ
 Γάλλος στρατῶνα, ὁ Ὀλλανδὸς ἀποθή-
 κην, καὶ ὁ Ἄγγλος κληρονομήσῃ.» Ἀλλῃ
 πολωνικὴ παροιμία λέγει: «Ὁ ὄφις ἠπά-
 τησε τὴν Ἐβαν Ἰταλιστῇ, ἡ Ἐβᾶ ἠπάτησε
 τὸν Ἀδὰμ τῆς ἡστί, ὁ Θεὸς τοὺς κατη-
 ράσθη γερμανιστῇ καὶ τὸ ἄγγελος τοῦς ἐ-
 δίδωξεν οὐγγριστῇ.» Ἐν τῇ παροιμίᾳ
 τῆς τσεχικῆς λέγει: «Ἡ Γερμανίς εἶνε διὰ
 τὸν σταυλόν, ἡ Τσέχᾳ διὰ τὸ μαγεῖρον
 καὶ ἡ Γαλλίς διὰ τὴν αἰθουσαν».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

113. Στοιχειώγραφος

Ἐν λάβῃς μίαν ἄριδόν, μίαν θεάν κακίας,
 ἐν ἐκ τῶν ἐντοσθίων σου, τὸν σάκκον τῆς πένιας
 τὸν ζωογόνον ἀνέμον καὶ τὴν θεάν μητέρα,
 θὰ ἔχῃς τὸν πατέρα. X. X. X

114. Φιλολογικὴ ἐρώτησις

Πῶθεν ἡ φράσις «κινεῖν τὸν ἀνάγυρον;»

115. Ἀπόροπτον.

Διὰ τί τὸ νομοσχέδιον περὶ εὐρύστεως τῆς
 ἐκλογικῆς περιφέρειας ἀπὸ ἐπαρχιακῆς εἰς νο-
 μαρχιακὴν ὑπεγράφη ὑπὸ τοῦ κ. Δουμάρδου;

ΑΥΣΕΙΣ

ΤΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΤΟΥ ΑΡ. 117

110. Αἴγινη.—Ἐγναίη.—111. Κοχλιάριον.
 112. «Ὄνου πίκας ζῆτειν» καὶ οὐχὶ «Ὄνου
 πόκους ζῆτειν» καὶ Λατινιστῇ «Ab asino
 lanam» ἐλέγετο περὶ τῶν ἀνοήτων ζητούντων
 τὰ ἐντελῶς ἀνοήτα. Ἡ παροιμία λέγεται
 καὶ ἔνου πίκας ἀπλῶς. Καὶ παρ' Ἀριστοφ.
 (Βατρ. 186):

Τίς εἰς τὸ Ἀθήνης πεδίον, ἢ καὶ δίκου
 πίκας,
 ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ματαίου, τοῦ ἀνυπάρ-
 κτου.

Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ παροιμία:
 «Τὸν ὄνον κέρρεις» (Lat. asinum tondes)
 λεγομένη περὶ τῶν ἐπιχειρούντων ἀτόποις καὶ
 ἀνωφελοῦσι ἀπαντῶσα καὶ αὐτὴ παρὰ τῷ Ἀριστ.
 ἐν Βατρῶχοις.

Ὅμοια ταῦταις καὶ ἡ ἑξῆς:
 «Ὀκού πτερά ζῆτεις» ἀναφερομένη παρὰ
 Σουῖδα. Παρεμφερῆ ταῖς ἀνω σημασίαν ἔχουσιν
 ἐπὶ τῆς ἐνοίας τοῦ ματαίου καὶ πολλὰ ἄλ-
 λαι, ἀς παραλείψωμεν ἵνα μὴ ἐκτείνωμεν τὴν
 ἀπάντησιν πέραν τοῦ δέοντος καὶ ἴνᾳ δυνῆθα-
 μεν νὰ ἐρωτήσωμεν τίς ἢ ἀναλογουσα πα-
 ροίμια ἢ φράσις πρὸς τὰς ἀνωτέρω
 ἐκ τῆς νεοελληνικῆς. Ἀφ' οὗ ἀθάμωμεν
 ταύτην, εἰάν ἐπιτρέψῃ τοῦτο ὁ χῆρος ὁ ἐν τῇ
 «Ἐβδόμαδι», δογμάτω νὰ παραθέσωμεν κατὰ
 σειράν ἀνὰ μίαν πάσας τὰς ἀπολειπομένας.

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 20ῃ Μαΐου 1886.

I. K. X. A.